

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yönelik ABD'nin gözden geçirme politikasının Türk hakim sınıfları için rol kapma mücadelesine de ivme katması kaçınılmazdır. Zira bugüne kadar ABD emperyalizminden rol kapmaya odaklı, saldırgan politikası ve gücünü ve elde ettiği olanakları sürdürme hevesine devam edecektir. Ancak Kürt meselesi bu bağlamda faşist diktatörlük için "zayıf karın" olmaya devam ediyor.

Yeni Demokrasi

özgür gelecek için

21 OCAK-4 ŞUBAT 2021 ■ YIL: 4 ■ SAYI: 79 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

Çöküşü Ertelenen Ekonomi Değil Burjuva Feodal Düzendir!

Her yıl 100 bine yakın kapısına kilit vurulan işyeri sayısı salgınla birlikte rekor denilecek seviyelere ulaşmıştır. Politika faizlerinin önce yüzde 15'e hemen ardından yüzde 17'ye yükseltilmesi paradan, faizden, borsadan, türevden, kur'dan kazananlara tükenmeyecek neşe kaynağı olurken, iflasların, intiharların, işsizliğin bilançosu geliştirdiği tepki ve öfkeyle birlikte çoğalmıştır.

ANALİZ s.10

Dünden Bugüne Türk Egemenlerinin Arap Devletleri ile İlişkileri - III

TC devletinin izlediği yayılmacı siyasetin haksız niteliğini teşhir etmek, üstelik bu politikaların bedelinin halka ödetildiğini anlatmak bizlere düşen görevdir. Önümüzdeki sürecin, iyice tecrit olan TC devletinin, ısrarla tutunmaya çalıştığı Ortadoğu sahasından hızla çekilmek zorunda kalacağı bir dönem olma ihtimali yüksektir. TC devleti, kuşkusuz bölgede varolabilmek adına, emperyalistlere tetikçilik dahil her türlü hizmetini sunacaktır.

ABD EMPERYALİZMİ EZİLEN HALKLARIN DÜŞMANIDIR

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

başarımızın biricik teminatı, kitlelerin devrimci istemleriyle olan bağımızdır!

14

GENÇLİK

özerk-demokratik üniversiteler mücadelesini yükseltelim!

18

KAVGA OKULU

devrimci iddia ile harmanlanan devrimci çakşuyu sürekli kılalım

Devrimci Propaganda ve Yayın Faaliyetinin Önemi

BURJUVA MEDYANIN KİTLELERDE VÜCUT BULMASINA İZİN VERMEYELİM!

Burjuva medya ve yayın organlarının kitlelerin zihnini bulanıklaştırdığı, onları sisteme entegre ettiği her alan bizlerin eksik kaldığı alanlardır aynı zamanda. Bizler gazetemi-zi yeterince kitlelere

ulaştıramadığımızda onları burjuva medyanın etkisine de bırakmışız demektir. Burjuva medya ve yayın organlarının halkın gündem ve çelişkilerine gözünü kapattığı, işçiler-emekçiler sefaletle boğuşurken her şey güllük gülistanlıkmiş gibi gösterdiği bir gerçeklikte onların maskesini düşürmek ve kitlelerin yüzünü gerçeğe, kendi çelişkilerine çevirmek ancak ve ancak devrimci yayınlarla gerçekleştirilebilir. Elbette ki yalnızca yayın dağıtmak yeterli değildir. Yayın organı nasıl ki kitlelerle bağ kurmanın temel araçlarından biriye o bağı geliştirip güçlendirmek yine bizim elimizdedir. Bu anlamda salt dağıtım yapmak bizi burjuva gazetecilikten farklı kılmaz, kitlelerin çelişkilerine inmek ve çelişkileri örgütlemek esas amacımız olmalıdır.

GAZETEMİZDEN BESLENELİM, GAZETEMİZİ BESLEYELİM...

Gazete, faaliyet yürüten yoldaşların sadece dağıtımını yaptığı bir gerçekliğe de dönüşmemelidir. Aynı zamanda dağıtım yapan yoldaşların gazete-

dair fikirler sunduğu, kitlede ve alanlarda gördüğü çelişkilere dair yazılar yazdığı yani gazetemizden beslenip gazetemizi beslediği bir anlayışa kavuşmalıdır. Gazetemizi daha çok sahiplenmemiz ona kafa yoruşumuzla, üretmek söz sahibi olmamızla ortaya çıkacaktır. Çin Komünist Partisi yayın organını koşullara ve gündemin yoğunluğuna sığınmadan evlerde, kırlarda kendilerinin kurduğu matbaalarda basarak partinin fikirlerini kadroları aracılığıyla halka ulaştırmıştır. Kolektifimizin de buna dair birçok deneyimi ve pratiği vardır. Bugün de göstermemiz gereken irade bu iradedir. Bu, koşullarımıza ve yoğunluğumuza teslim olmadan, koşulları zorlayarak ve aşarak Proletarya Partisi'nin ideolojisini kitlelere taşıma iradesidir.

POLİTİKALARIMIZI KİTLELERİN ELİNDE GÜÇLÜ BİR SİLAH HALİNE DÖNÜŞTÜRELİM!

Yayınlarımızı ulaştırmadığımızda aslında Proletarya Partisi'nin ideolojisini de yeterince kitlelere taşımadığımızı unutmamalıyız. Proleter ideolojinin güçlü bir biçimde doldurmadığı, yeterince ulaştırılmadığı her alan burjuva-feodal ideolojiye teslim edilmiş demektir. Proleter çizginin önemli araçlarından biri olan yayın organımızı da bu ciddiyet ve sorumlulukla kitlelere taşımalıyız. Bu sorumluluk bilinciyle kitleleri örgütlemeli, politikalarımızı kitlelerin elinde güçlü bir silah haline dönüştürmeliyiz. Ve bunu Proletarya Partisi'ni güçlendirmek ve geliştirmek hedefiyle ele almalıyız.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Kitlelerle bütünleşmenin, kitlelere kolektifin politikalarını taşımanın türlü araç ve yöntemleri vardır. Devrimci politika, ajitasyon ve propaganda bu araç ve yöntemlerle güçlendirilerek kitlelere taşınır. Ajitasyon ve propagandanın en önemli araçlarından biri kitle yayın organımızdır. Yayın organı kitlelere politikalarımızı taşıma ve onları bu eksenle harekete geçirme misyonunu üstlenir. Bu özelliğiyle yayını faaliyet yürüten tüm yoldaşların gereğini kavradığı ve üzerine yoğunlaştığı bir araç olmak zorundadır.

Faaliyet yürütülen her alan aynı zamanda yayınlarımızın halka ulaştırıldığı alanlar olmalıdır. Gazete faaliyetimiz, kitleyle doğrudan bağ kurmanın önemli bir aracıdır. Kitlelerle kurulan her bağ onların çelişkilerini kavramanın ve buna yanıt olabilmenin de olanaklarını açığa çıkarır. Mao yoldaşın tanımladığı "kitlelerden kitlelere" çizgisi doğrultusunda şekillenmek hem bizi geliştiren hem de kitlelerin çelişkilerine yön veren bir içerik taşır. Yayın faaliyeti doğru anlayışla ele alındı-

ğında ikili bir özelliğe sahiptir. Kitleleri bilinçlendirme ve örgütlemenin aracı olurken aynı zamanda politikalarımıza ve çalışmalarımıza yön veren bir özellik gösterir.

Bugün yayın faaliyetimiz örgütsel gerçekliğimizin altında bir dağıtımla sonuç bulmaktadır. Bu ise yayın organının önemini, işlevini ve kitleler nezdindeki karşılığını kavrayışımızla ilintilidir. Söz konusu durum esasta faaliyet yürüten yoldaşların sorgulaması ve üzerine yoğunlaşması gereken bir konudur. Yayın faaliyetimiz gerçekliğimizin altındaysa gazetemizin önemine ve işlevine dair tartışmalar yürütülmeli, bu anlamdaki çelişkiler açığa çıkartılarak sonlandırılmalıdır. Gündemlerimizin yoğunluğu altında gazete dağıtımını "yük" olarak görme anlayışı ortaya çıkabilmektedir. Fakat yayın faaliyetimiz tüm faaliyetlerimizi besleyen ve güçlendiren bir noktada durmaktadır. Şehitlerimizi, gerçekleştirilen eylemlerimizi, örgütlenme çağrılarımızı kitlelere duyurmanın ve propaganda yapmanın da önemli bir aracıdır.

Dersim'de Köylüler Madene Geçit Vermedi

Dersim Çemişgezek ilçesine bağlı Ekirek (Gözlüçayır) köyünün Merekler mıntıkasının Sekatır ve Kıraçlar üçgeninde maden arama çalışmaları başlatıldı. Maden araması yapmak isteyen Gökalp Maden Şirketi'ne ait iş makinelerinin önu köylüler tarafından kesildi.

Çalışmaların başlamasını yaşam alanlarına iş makinelerinin girmesi ile öğrenen köylüler duruma tepki gösterdi. Çemişgezek ilçesine bağlı Ekirek köyünün Merekler mıntıkasının Sekatır ve Kıraçlar üçgeninde ruhsatsız maden araması yapmak isteyen firmaya ait iş makinelerinin önu köylüler tarafından kesildi.

Gökalp Maden şirketine ait olan maden arama çalışmalarına tepki gösteren Ekirek köyünden MÇD (Munzur Çevre Derneği) Yönetim Kurulu Üyesi Ali Yıldız "Yaşam alanlarımızın eli kanlı şirketlere peşkeş çekilmesine izin vermeyeceğiz" vurgusu yaparak şunlara dikkat çekti:

"Hayvancılık, arıcılık ve kısmen tarım ile köylüye geçim sağlayan topraklarımızı maden şirketlerinin gelip talan etmesine izin verirse soluduğumuz havanın ve içtiğimiz suyun zehirlenmesine göz göre izin vermiş olacağız.

Köylüye bilgi verilmeden, Çevresel Etki Değerlendirme (ÇED) raporu alınmadan gözden ırak gizlice alınan kararlar ile köyümüzde maden arama faaliyeti başlatıldı. Bu çalışmanın ilerde nelere yol açacağını hepimiz biliyoruz. Suyu zehirleyen bu çalışmalar, su kaynaklarının kurumasını da hızlandırarak canlı hayatın yok olmasına yol açacaktır."

"KÖYÜMÜZÜ BİRLİKTE SAVUNMALIYIZ"

Köy halkının yaşam alanlarına sahip çıkmasının önemine değinerek mücadeleye çağrı yapan Ali Yıldız devamında şunlara dikkat çekti: "Çağrımız net ve açıktır: Köyümü-

zün geleceğini bir avuç işbirlikçinin elleri arasına bırakamayız. Köy halkı olarak kültürümüze, geleceğimize ve yaşam alanlarımıza sahip çıkmakla yükümlüyük. Şirketi köyümüzden kovmak için bir araya gelmeli ve köyümüzü birlikte savunmalıyız. Hukuk mücadelesi de dahil şirket köyümüzden gidene kadar ne gerekiyorsa yapacağız."

KÖYLÜLER DİRENDİ MADEN PROJESİ İPTAL EDİLDİ

Köylülerden edinilen bilgilere göre, bölgede maden arama çalışması şirket ruhsatsız olduğu için iptal edildi.

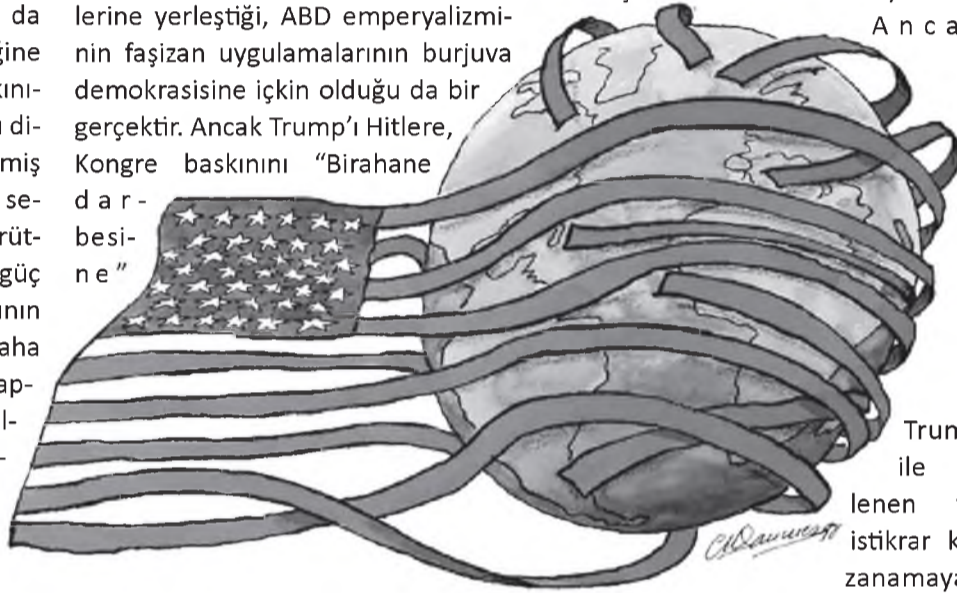

KONGRE BASKINI, GERİCİLİĞİN GERİCİLİĞE VERDİĞİ MOTİVASYON! ABD EMPERYALİZMİ EZİLEN HALKLARIN DÜŞMANIDIR!

2020'den 2021'e devreden en önemli gündem ABD başkanlık seçimlerini Trump'ın kaybetmesi ve Biden'ın kazanması ile devir sürecinin nasıl bir seyir izleyeceği meselesiydi. Zira Trump kendi döneminde eyaletlerde ve federal mahkemelerde atanmış gerici hakimlerin (ki buna ABD'de kimi ilerici-reformist-revizyonist çevrelerde tutkuyla inanıyordu) seçimde hile olduğu gerekçesiyle seçimi iptal edeceğine ya da seçimi kendisine hediye edeceğine inanıyordu. Ki 6 Ocak Kongre baskınına kadar bir yandan hukuki yolları diğer yandan ise etrafında kümelenmiş gerici kitleleri harekete geçirerek seçimlerin iptali için kampanya yürüttü. Dünyada başat emperyalist güç olan ABD'nin devlet mekanizmasının esaslı parçalarının tercihlerinde daha ciddi krize yol açacak müdahale yapmayacağı belliydi. Ancak ajite edilmiş, gericilikle dolup taşan kitlelerin yolunu şaşırması ve bir krize yol açması beklenilir bir şeydir. Nitekim 6 Ocak tarihinde Temsilciler Meclisi'nin resmi olarak Biden'ı onaylayacağı toplantıda yaklaşık 40 bin kişiden oluşan Trump yandaşları, sonuçların değişmeyeceğini anladığında protestolarını senatoyu basarak devam ettirdiler. Bunun söylendiği gibi bir "darbe girişimi" olmadığı, olamayacağı ancak Trump için trajik bir son olduğu açıktır. Fakat aynı şekilde ABD'de faşist, ırkçı ve tepeden tırnağa gerici söylemler ve istemleri açık şekilde dile getiren hareketin en cüretli girişimidir. Düne kadar siyahilere, göçmenlere, Latinlere, kadınlara, LGBTİ+'lara, ilericilere, devrimci güçlere yönelen, şiddet uygulayan, devletin milisliği görevini yapan bu gerici güruh şimdi ABD devletinin sembolik kurumuna yöneldi. Bu hareketin bu hamlesi Trump'ın istem ve amaçlarının ötesine bu şekilde geçmiştir. Ki Trump-Pence ittifakı hızla dağılmış, Trump ve ailesi bu eylemi hep bir ağızdan kınamıştır. Ancak hareket gerçekleşmiş ve adeta polisin almadığı önlemlerle önü açılan Kongre içi protesto 4 kişinin ölmesiyle sonuçlanmıştır.

Bu girişim sonrası Trump başkanlık devrinin sorunsuz olacağını beyan etmiştir. Trump için sembolik olan ancak politik karşılığı güçlü olan temsilciler meclisinde başkanlıktan azletme oylaması olumlu sonuçlanmıştır.

Kongre baskınının Hitlerin başarısız "Birahane darbesinin" benzeri olduğu, bu hareketle ABD'de faşist hareketin sahneye çıktığı yorumları yapılmaktadır. Ancak köleliği savunan, dini gericilik temelinde örgütlenmiş yüzlerce tarikatla ve göçmen karşıtlığı ekseninde örgütlenmelerle ABD'de faşist oluşumlar hali hazırda yaygın şekilde söz konusuydu. Bu gericiliğin bizzat ABD devletinin tüm gözeneklerine yerleştiği, ABD emperyalizminin faşizan uygulamalarının burjuva demokrasisine içkin olduğu da bir gerçektir. Ancak Trump'ı Hitlerle, Kongre baskını "Birahane darbesine"

benzetmek yanılsamalı bir tarih okuması ve ayrı tarihsel koşulların ve ülkelerin kötü bir benzetmesi gibidir. Bu yadsıma yaklaşımımız, ABD'nin faşist diktatörlüğe evrilmeyeceği, sistemin temellerinin böylesi bir siyasal biçim için uygun olmadığı anlamına gelmemektir. Kuşkusuz ABD emperyalizminin "demokrasisi" faşist diktatörlüğe temel olacak tüm ekonomik, sosyal koşullara sahiptir. Ancak başat bir emperyalist gücün böylesi bir siyasal rejim değişikliğine ulaşması hiç de kolay olmayacaktır. ABD için şu aşamada asolan kurulu sistemini daha da güçlendirmek ve emperyalist tekellerinin çıkarları için dünya halklarına daha fazla kan kusturmak olacaktır. Bu eksende gerici faşist hareketi ve Kongre baskınına içeride muhalif kesimlere, ilerici toplumsal güçlere yönelmek, toplumsal hareketleri "terör" kapsamına sokmak için kullanması beklenmelidir. Bu gerici hareketlerin kuşkusuz daha da pervasızlaşarak gelişmesi olasıdır. Ancak bu kesimlerin daha da genişleyerek örgütlenmesi ABD emperyalizmine yönelen ilerici toplumsal muhalefete düşmanlıkla biçim alacağını ön görmek yanlış olmayacaktır. Bu bağlamda ABD'de ekonomik ve politik krizin büyümesine paralel olarak ilerici güçler kadar gerici güçlerinde daha organize olması durumu yaşa-

nacaktır.

EMPERYALİZM "DEMOKRATLIĞI" KUŞANARAK SALDIRMAYA DEVAM EDECEK!

ABD emperyalizminde seçimlerle oluşan politik krizin sonuçları kuşkusuz ABD için olumlu bir durum değildir. Ancak emperyalist ABD'nin bu krizi hem içeride hem de emperyalist hedeflerinde bir kaldıracı dönüştürme çabası eksik olmayacaktır.

A n c a k

Trump ile izlenen ve istikrar kazanamayan politikalara bir düzen ve yeni ritim katılacağı görülmektedir. AB ile ilişkiler, Çin ve Rus tehlikesine ve öncelikli pazar alanlarına yoğunlaşma noktasında belli düzenlemeler beklenmelidir. Bu bağlamda ilk olarak Ortadoğu'ya daha güçlü odaklanan bir ABD emperyalist politikasının işaretleri verilmiştir. Türk hakim sınıflarının seçim sonuçları açıklanana kadar Trump taraftarlığı gütmeleri, son Kongre baskını ile Trump'a ayar veren ve demokrasi çığırkanlığı yapacak kadar kendinden geçen halleri ve Biden ile çalışmayı sabırsızlıkla bekleme halleri ilk tutumlarının gerekçelerini ortadan kaldırmıyor. Biden ile AB-ABD çelişkinin hafifleyeceği, Rusya ile çelişkilerin Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Doğu Avrupa odaklı yoğunlaşma ile keskinleşeceği görülmektedir. Bu durum düne kadar emperyalistler arası boşluktan faydalanan Türk hakim sınıfları için hiçte hayırlı olmayacaktır. ABD'nin Suriye'de süreç planlaması içinde özellikle Fırat'ın doğusunda Suriye rejimi ve İran'ın alan genişletme hamlelerine karşı daha sert olacağı, Türk egemen sınıflarından ise Rojava ve Kürt meselesinde saldırgan tutumuna yeni bir biçim vermesini isteyeceği görülmektedir. Bu bağlamda İsrail'in Ocak ayı ile birlikte Suriye'ye yönelik hava saldırılarının artması,

İdlib sorununda ABD'nin beklenti çıtasını yükseltmesi gibi gerginliği arttıracak gelişmeler Suriye'de kapıya dayanacaktır. Bu durum ABD için ittifak güçlerini daha belirgin kılmayı, uşağı olan devletlerden Ortadoğu sistemi için hizaya girmesini daha güçlü dayatması beklenmelidir. Özellikle İsrail ile Arap devletleri arasında normalleşme girişimlerinin Trump'tan devralınarak ilerletileceği, İran'a yönelik kuşatmanın daha sıkılaştırılacağı anlaşılmaktadır. Bu durum Kürdistan'ın dört parçasında da tesir edecek gelişmelerin önünü açacaktır.

Ortadoğu ve Kuzey Afrika'ya yönelik ABD'nin gözden geçirme politikasının Türk hakim sınıfları için rol kapma mücadelesine de ivme katması kaçınılmazdır. Zira bugüne kadar ABD emperyalizminden rol kapmaya odaklı, saldırgan politikası ve gücünü ve elde ettiği olanakları sürdürme hevesine devam edecektir. Ancak Kürt meselesi bu bağlamda faşist diktatörlük için "zayıf karın" olmaya devam ediyor. "Çökertme ve sindirmeye" dayalı içeride ve dışardaki saldırgan politikasını, Kürt hareketini istediği düzeye getirmek için sürdürmek isteyecektir. Bunun tek taraflı askeri-politik saldırganlıkla ve inkarla sürdürülmesi olanakları sonuna kadar zorlanmıştır. Ancak bu saldırılar 6 yıldır kesintisiz sürmesine rağmen direniş kırılmamıştır. Geline aşama ise artık derin bir açmaz dönüşme noktasına gelmiştir. Zira bir önceki sürece dönmesi bir politik krizin tetikleyicisi olacakken, var olan haliyle sürdürülen yönelim zaten bir kriz halinde ilerlemektedir. Egemen sınıflıkları arasındaki çatışmanın boyutu ve sertliği, aynı zamanda parçalanmış yapısı faşist diktatörlüğün başka bir açmazıdır. Bunların bir bütün yönetme krizini boyutlandırması kaçınılmazdır. Yani önümüzdeki süreç Türk hakim sınıfları için derin ve köklü krizlerin, yönetme sorunlarının zeminine işaret etmektedir.

İşçi sınıfı ve ezilenler cephesinde öfke ve tepki sürekli büyümekte, bileylenme hali kontrol edilmesi zor gerginlikler üretmektedir. Kitlelerin dağınık ve örgütsüz olması yönetme açısından ya da sistemin geleceğini uzatma açısından bir avantaj olarak çıksa da, siyasi dengeleri alt üst edecek ve devrimci mücadelenin olanaklarını olabildiğince geliştirecek sonuçlara gebedir.

Çöküşü Ertelenen Sadece Ekonomi Değil

Burjuva Feodal Düzendir!

Hakim sınıflar ne zaman “reformdan” bahsetse saldırılar halkın, işçi ve emekçi yığınların kapısına dayanıyor. Ekonomik ve siyasi sıkışmışlığına reform aldatmacasıyla “çare” bulmaya çalışıyor. Durgunluktan krize, pandemi ile daha da derinlere nüfuz eden ekonomik kriz göstergelerinin çapı her geçen gün büyüyor. Ekonomiyi şahlandıracak mucizeler, açıklandığı gün “çöken” programlar krizi ertelemekten başka işe yaramıyor. Hakim sınıfların “geleceğe kaçış” hayalleri patinaj halinde daha da derinlere gömülüyor. İçinden geçilen uzun durgunluk dönemi az rastlanır biçimde ayrılması zor bir rota haline gelmiştir. Hakim sınıfları patinaj yaptıkları derinlikten kurtaracak yakıtın adı şimdilik “reformdur.” Ve elbette ki kulağa hoş gelenden fazla güzellemeyle pazarlanmaya çalışılmaktadır.

“Yeni bir istikrar, büyüme ve istihdam odaklı seferberlik” ilanı halkın iş ve aş endişesini ortadan kaldıracak “temel öncelik” olarak duyurulmuştur. İşçi ve emekçi yığınların ağırlaşan sorunlarının “temel öncelik” olarak en dibe yerleştirilmesi “istikrar, büyüme ve istihdam odaklı seferberlik”ten ne anlaşılması gerektiğini yeterince anlatmaktadır. Uluslararası sermayeye yapılan “Türkiye’nin sunduğu fırsatları keşfedin” çağrıları, “nitelikli ve uygun maliyetli iş gücünü” pazarlamaya yönelik hamleler ile işin Türkçesini daha da anlaşılır hale gelmektedir. Burjuva feodal düzenin halkın iş ve aş endişesini ortadan kaldırmak gibi göstermelik düzeyde de olsa halkın çıkarına olacak iyileştirmeler yapmak hiçbir zaman “temel önceliği” olmamıştır. Burjuva feodal sistemin tek “temel önceliği” işçi ve emekçi yığınların, halkın üzerine basarak ayağa kalmak, baskı ve sömürüyü yoğunlaştırarak düze çıkmaktır. Krizli sürecin içerisinden çıkmaya yönelik tüm hesaplar, kurulan tüm hayaller işçi ve emekçi yığınların uluslararası burjuvaziye ucuz işgücü olarak pazarlanmasına ve sömürünün nasıl paylaşılacağına yöneliktir. Asgari ücretin sefalet düzeyine çekilmesi de

dahil sınıfın temel haklarına yöneltilen saldırılar bu amaçla biçimlenmektedir.

VİTRİN “DEĞİŞİR”, SÖMÜRÜ BAKİ KALIR!

Bu nedenledir ki reform güzelleme-leri ne tarihi bir değişimin başlangıcı ne de keskin bir dönüşün emarelerini içermektedir. Ekonomik ve siyasi krizin boyutu hakim sınıfları vitrin değiştirerek hamle geliştirmeye, “piyasa dostu” açıklamalar yapmaya, işçi ve emekçi yığınları iş ve aş “güvencesi”

nomik çöküşten kaçınmanın, ertelenmenin yollarını bulmaya çalıştığı açıktır. Bunun için kapıyı açacak anahtar sözcükler ekonomi vitrininin yeni sahipleri tarafından piyasaya sürülmüş, alıcılara gerekli mesajlar ulaştırılmıştır. Mesele elbette ki uluslararası burjuvazinin, komprador sermayenin duymak istediği “uluslararası normlara uygun, şeffaf, hesap verebilir politika tasarımı ve uygulaması”, “kurala dayanan piyasa ekonomisi”, “kurumların güçlendirilmesi ve kuralların et-

kuşkusuz pandemiyle birlikte krizin yükünü daha da ağırlaştıracaktır. Hakim sınıflar salgınla “kopan” tedarik zincirine eklenme hayaliyle en başından itibaren krizi fırsata çevirme hesabı yapmış; sömürü çarkı, üretim baskısı hiç durmamış, esnek ve kulasız çalışma giderek yaygınlaşmıştır. İşçiler öldükçe patronların stokları ve kasaları dolmuştur. İşsizlik tüm zamanların en yüksek seviyesine ulaşmış durumdadır. Sefalet ücretinin (!) belirlendiği andan itibaren genelleştiği, enflasyon ve zamlarla ücretlerin buharlaştığı koşullar işçi ve emekçiler için çıkmaz sokaktan, suda yüzen çöpe sarılmaktan farksızdır. Her yıl 100 bine yakın kapısına kilit vurulan işyeri sayısı salgınla birlikte rekor denilecek seviyelere ulaşmıştır. Politika faizlerinin önce yüzde 15’e hemen ardından yüzde 17’ye yükseltilmesi paradan, faizden, borsadan, türevden, kur’dan kazananlara tükenmeyecek neşe kaynağı olurken, iflasların, intiharların, işsizliğin bilançosu geliştirdiği tepki ve öfkeyle birlikte çoğalmıştır.

ÖFKEYİ BİLİNÇLENDİRMEYE, MÜCADELENİN TAŞIYICI ÖZNESİ OLMAYA HAZIRLANALIM!

vaat etmeye, uluslararası burjuvaziye güven vererek, sömürü ağını genişletecek tavizler vermeye zorlamaktadır. Hakim sınıf kliği AKP/MHP bloğu bir yandan doğrudan ve dolaylı olarak temsil ettiği komprador sermayenin çıkarları arasında bir “denge” kurmayı gözetirken bir yandan da uluslararası burjuvazinin ihtiyaçlarıyla uyumlu hale gelmeyi hedeflemektedir. Kuşkusuz bu AKP/MHP bloğunun doğrudan ve dolaylı temsil ettiği komprador sermaye gurupları arasındaki gerilim ve rekabet sonlanmayacaktır. Hakim sermaye kliğinin ekonomik ve mali sorunlara yönelttiği eleştiriler; devlet eliyle dağıtılan ihaleler, batık müteahhitleri yüzdürmek için verilen kredi ve teşvikler, faiz oranlarını baskı ve sermaye kontrolüyle indirilmesi üzerinden beklentiyi karşılayacak düzeyde olmasa da verilen tavizlerle sürecektir. İlişkiler karşılıklı “ittifak”, gerilim ve rekabet seyri izleyecektir.

Hakim sınıfların, krizin yarattığı eko-

kili bir şekilde işletilmesi”, “makroekonomik istikrarı sağlayarak büyüme ve istihdamı geliştirmek ve enflasyonla mücadelede”, “para-maliye politikası uyumu” gibi anahtar kelimelerden ibaret değildir. Benzer şekilde ekonomi vitrininden yükselen sesin içte ve dışta gecikmeksizin karşılık bulması, komprador sermayeden, kredi derecelendirme kuruluşlarına uzanan yelpazede yankılanması tesadüf olmayacaktır. Sömürünün gerçekleşeceği vahşi koşullar, işçi ve emekçi yığınların nasıl soyulacağı krizin yükselttiği beklentiler ve ölçüler üzerinden koordinasyon halinde örgütlenmektedir.

İŞÇİLER ÖLDÜKÇE PATRONLARIN STOKLARI VE KASALARI DOLUYOR!

Ve elbette ki krizin tüm sonuçlarıyla işçi ve emekçi yığınlar yüzleşmek ve katlanmak zorunda bırakılmaktadır. Hakim sınıfların vaat ve tavizlerinin yolu işçi sınıfına emekçi halka yönelik saldırılardan geçmektedir. Bu

Hakim sınıfları adına “ekonomik reform” dedikleri, halkın elinde ne varsa almanın, soygun ve sömürünün en vahşi biçimlerini dayatmanın, olmadıysa “devletin gücüyle tanıştırmanın” en bilinen adıdır. Ve elbette ki hakim sınıfların payına ayıracağı her ayrıcalık, işçi ve emekçilerin en temel haklarına yönelen her saldırı günlük mücadelenin, direniş ve çatışmaların pratik sahası, konusu olacaktır. Ve ancak işçi ve emekçilerin mücadele geçidini aştıkça, saldırılar başarı kazandıkça yaşam bulacaktır. Bugünden devletin gücüyle tanışarak, meydan okuyarak gelişen küçük ancak kararlı direnişler işçi sınıfının patlayacak öfkesinin elçileridir. Krizin sıkıştırdığı dinamikler derinlerde biriktirdiği öfkenin önü yüzeye doğru yol açmaktadır. Ertelenmeye çalışılanın sadece ekonomik çöküş olmadığını bilenler öfkeyi bilinçlendirmeye, pratiğin ve mücadelenin taşıyıcı öznesi olmaya hazırlanmalıdır.

İçimizdeki Ukdeler..

“Sen mezun olunca köye gider, yayla-ya çıkarız” dedi babam. Mezun olma-ya üç ay kala öldü... Yapacak hiçbir şey yoktu, yasını tutmaktan başka... Ölüm doğal olunca geriye kalan bir suçluluk hissi de olmuyor elbet, gerisi hep yoksunluk...

“Salma kendini” dedi Kazım hoca, 10 Ekim Katliamı'nın ardından alanda toplanınca sesim titredikten sonra... Boğazımdaki yumrulardan dolayı titriyordu sesim, öfkeden, kederden, üzüntüden... “Ölmedik ya kuzen!” diyordu, bizi öfkeye boğan her şey sonrasında... “Onca yoldaşımızı, mücadele arkadaşımızı yitirdik. Yaşayacak ve mücadele edeceğiz.”

2016 15 Temmuz'unun ardından 10 bin Eğitim Sen'li mücadele arkadaşımız açığa alındığında hep birlikte meydana bağırıyorduk: Bunları yapmak suçsa bizi de alın, bizi de alın! Aldılar. Çok geçmedi, 7 Şubat 2017'de hepimizi adını KHK koydukları bir uyduruk tablo ile internetten duyurarak attılar! İhraç gecesi evinde bulduğumuzda “Bize Amerikan filmlerinde duyduğumuz o kelimeyi, kovuldunuz kelimesini çok gördüler kuzen!” diyerek gülüyordu Kazım hoca... Salı sabahı öğretmen olarak uyandırdığımız, okulun yoluna düştüğümüz hayatımıza, Çarşamba sabahı bundan sonra her gittiğimiz yerde karşımıza çıkacak bir etiket ile uyandırdık: KHK'lı!

30 yıllık Coğrafya Öğretmeni İbrahim hoca artık “vatan haini” idi o sabah-tan sonra artık, Müdür yardımcısı olan Özgür, Makbule, Mehmet Nasır bir anda “sakıncalı” hale geldiler he-

pimiz gibi. Meslekten atılan arkadaşlarımızın çoğu sendikada aktif görev alan mücadele arkadaşlarımızdı, her birisi bulunduğu okulda örgütlü bir duruş sergiliyordu. Hepimiz her şeyin bilincindeydik, olan biteni topluma anlatabilmek için de elimizden geldiğince çabaladık OHAL koşullarında. Her hafta bir eylem yapıyor, her hafta bir ilçeye gidiyorduk bulunduğumuz ilde. Nuriye ve Semih'in açlık grevi direnişi, Yüksel Direnişi, İstanbul'da, İzmir'de her hafta düzenlenen eylemler

zorunda kaldığı Elazığ'da, akli geride bıraktığı mücadele arkadaşlarındayken, stres ve üzüntünün etkisiyle kalp krizi geçirerek aramızdan ayrıldı... Mehmet Nasır hoca iki ay önce kim bilir ne düşünüyorken balkondan düşerek hayatını kaybetti... Geçtiğimiz hafta “göreve iade” kararı geldi Mehmet Nasır hocanın... Öldükten sonra gelen bu karara adalet mi diyelim şimdi biz? Adalet olması gerekenin olması, hakkın yerini bulmasıysa bu adalet falan olamaz artık, bu ancak boğazımızda

mamıza olanak verdi, kimimiz kargocu oldu, kimimiz servis şoförü... Alın-terinle emeğini kazanarak çalışmakta hiçbir sorun yok, sorun bunun kamu emekçilerine yönelik bir cezalandırma olarak işletilmesi. Yıllarca biz Devlet Memurları Kanunu'nu eleştirirken bugün oradaki kazanımların bile kaybedilmesi asıl sorun...Asıl sorun yeni kazanımlar elde edemediğimiz gibi varolanların tırpanlanmasını engellemememiz...

“Ülkede o kadar büyük haksızlıklar öyle kötülükler oldu ki KHK ne?” diyenlere faşizmin kamu emekçilerine gördüğü revadır demek istiyorum işten atılmamızın üzerinden 4 yılın geçtiği şu günlerde...Faşizm nasıl işçileri yoksulluğa ve iliklerine dek sömürülmeye mahkum ettiyse, ülkedeki kamu personel rejimini değiştirmek, kamu emekçilerini güvencesiz ve esnek çalışmaya mahkum etmek, örgütlülüklerini dağıtmak için topyekün saldırının bir parçasıydı KHK'lar, halen daha öyle.

Faşizm sokakta ölüsü bekletilen Taybet Ana, faşizm buzdolabına konulmak zorunda kalınan Cemi-

le, faşizm kayyum, faşizm hapishane-den tahliye edilmeyen hasta tutsak, faşizm ailelerine verilmeyen cezazeler, faşizm asgari ücretle açlık sınırının altında yaşamaya çalışan işçi...

Faşizmin topyekun saldırısına karşı topyekun mücadeleden başka çaremiz yok.

Sandığımızdan daha fazlayız, sandığımızdan daha fazla korkuyorlar!

KHK'lı Bir Eğitim Emekçisi

İşçilerin sendika üyesi olarak iş yerlerine dönmelerini sağlamak için eylemlerini sürdüreceklerini belirten Birleşik Metal İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu, “Buradan fabrikaya kadar yürüyüp hakkımızı savunacağız. Daha sonra işçi kardeşlerimizle Ankara'ya, Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanlığına gideceğiz” dedi.

Konuşmaların ardından 100 civarında işçi, Çerkezoğlu'nun da katılımıyla Organize Sanayi Bölgesindeki fabrikaya doğru yürüyüşe geçti.

Kazım Ünlü

Mehmet Nasır Sönmez

hepsi ama hepsi topluma gönderilmiş bir mektuptu. Tıpkı bu mektubun sizlere seslendiği gibi, hepimiz elimizden geleni yapmaya çalıştık KHK adaletsizliğini topluma anlatabilmek için...

Sonra zaman ilerledi, sonra her gün gündemin hızlıca değiştiği ülkemizde KHK'lar da kanıksandı, OHAL oyalama komisyonu da...İşten atılan kamu emekçilerinin hikayesi ise hepsinin nezdinde çeşitli zorluklara evrildi... Kazım hoca babasını bakmaya gitmek

yumru bizim, içimizde kalan ukde... Olması gereken greve katıldılar diye, örgütlüler diye işten atılmamalarıydı ama faşizm buna olanak tanımadı... KHK'lılar yaşadıklarına dayanamayarak kimi zaman intihar etti, Mehmet Fatih Traş gibi, kimi zaman denizi kimi zaman bir nehri aşmaya çalışırken batan bir botla sönüp gitti hayatları... Kimisi ailesinin yanına dönmek zorunda kaldı, kimisi köyüne geri taşınmak zorunda... Alnımıza yapıştırılan etiket ne dersane ne de özel okullarda çalış-

CPS İşçileri İş Güvencesi İstiyor

HABER MERKEZİ- İstanbul Tuzla Serbest Bölgede bulunan DERİTEKS'in örgütlü olduğu CPS Otomotiv işçileri, patronlar arasındaki anlaşmazlık gerekçesiyle fabrikanın devir işlemlerinin yapılmadığını, yaşanan sorunun ise kendilerinin çektiğini söyledi.

CPS Otomotiv işçileri patronun Gebze'deki bulunan başka fabrikası olan CPS Pressform önüne giderek burada eylem yaptı. Taleplerini sıralayan işçiler iş güvencelerinin sağlanmasını, işyerinin geleceğine dair bütün be-

lirsizliklerinin ortadan kalkmasını ve ödenmeyen ücretlerinin bir an önce yatırılmasını istedi.

DERİTEKS Genel Başkanı Musa Servi ve şube yönetiminin patronla yaptığı görüşme sonrasında yapılan açıklamada, patronun 15 Ocak Cuma gününe kadar taleplerin yerine getirilmesi konusunda adım atacağı bilgisi verildi.

İşyeri temsilcileri ve işçiler ise cuma gününe kadar adım atılmadığı takdirde, eylemlerini her yerde sürdüreceklerini ifade etti.

43 gündür direnen Ekmekçiöğlü Metal İşçileri Ankara'ya yürüyor

HABER MERKEZİ- Ekmekçiöğlü Metal Kimya fabrikasında, sendikalaştıkları için işten çıkartılan 80 işçinin işe dönüş eylemi sürüyor.

Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK) Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu öncülüğünde Kadeş Barış Meydanı'nda toplanan işçiler, “Açlıktan ölmeyiz, yolumuzdan dönmeyiz”, “Ölüm olsa sonumuz, Ankara'dır yolumuz” şeklinde sloganlar attı.

'HAKKIMIZI SAVUNACAĞIZ'

Hrant Dink katledilişinin 14. yılında anıldı

HABER MERKEZİ- Agos Gazetesi Yazarı Hrant Dink, katledilişinin 14. yıl dönümünde Malatya'da doğduğu evin önünde anıldı.

Merkez Çavuş Sırtı'nda yapılan anma etkinliğine Malatya Demokrasi Platformu bileşenleri katıldı. Saygı duruşuyla başlayan anmada basın metnini platform adına İnsan Hakları Derneği (IHD) yöneticisi Mehmet Tuncel tarafından okundu.

Dink'in öldürülmesinin üzerinden 14 yıl geçmesine rağmen sorumluların hala ortaya çıkarılmadığını vurgulayan Tuncel, "Sorumluların korunmasının nedeni bu konuda bağımsız, etkili ve kapsamlı soruşturmanın yürütülmemesi uygulanan cezasızlık politikasıdır. Onlarca duruşma, dinlenen tanıklar, yazılan raporlar, elde edilen belgeler planlayıcıları örtmek için kullanıldı" dedi.

Tuncel, insan hakları savunucuları olarak ülkenin gerçek bir yüzleşme sağlanana kadar mücadele edeceklerini vurguladı.

Bu yıl anma töreni pandemi nedeniyle online olarak yapılsa da Hrant Dink'in katledildiği Sebat Apartmanı önünde sembolik bir anma töreni de düzenlendi.

RAKEL DINK: ÖLDÜRMEKTEN KİM KAZANMIŞTIR?

Hrant'ın Arkadaşları, anmada sembolik olarak "Buradasın Ahparig" yazan pankartlarını Dink'in katledildiği yere bıraktı. Hrant'ın Dink'in eşi Rakel Dink, öldürüldüğü yere karanfil bıraktı, ardından bir konuşma yaptı.

Rakel Dink şunları söyledi:

"154 yıldır buradayız bugün pandemi

şartlarıyla acıları ve bilinmezlikleriyle buradayız. Biliyorum ki yürekleri burada çarpanlar çok çoktur. Burası unutturulmak istenen konuların hatırlatıldığı bir yer oldu. Burası acılarda kardeş olmayı öğrendiğimiz yer. Adalet ve doğruluk arayanların bir

yer oldu. Bu alan devletin işlediği göz yumduğu sonuçsuz bırakılan cinayetlerin davaların dile getirildiği yer oldu.

"Bir kılıç artığı torunu olarak yüzyıldır yaşadığımız acıları inkar etmek yetmedi sözde soykırım diyerek yalanlarına tüy diktiler. Birilerinin

acıyoruz diye düşündünüz mü? Ermenilere kininiz gerçekten artık yoruyor. Siz hiç yorulmadınız mı, susmak utanç verici. Rab yardımcımız olsun.

14 yıldır bu ülkede nice ittifaklar kuruldu, bozuldu ona göre bizim dava da renk değiştirdi durdu. İnsan düşünmeden edemiyor acaba bu sefer hangi ittifak kimlere dokunuyor? Basitçe Hrant'ı FETÖ öldürdü demek

'Ben yapmadım elim yaptı' demektir. Hrant'ı Ergenekon öldürdü demek 'Ben yapmadım ayağım yaptı' demektir. Hangi duvar hangi bina yıkılırsa yıkılsın bu halk bundan iyisini inşa edecektir, inşa edemeyecekse zaten harabedir."

Hrant'ın Arkadaşları Muğla'nın Bodrum ilçesinde Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilmesinin 14. yılı dolayısıyla basın açıklaması yaptı.

Sınırsızlık Meydanı'nda yapılan eylemde konuşan Şengül Yüksel, "Bugün Hrant Dink'in aramızdan alınışının, katledilişinin 14. yılı. Katil belli, ama onun gerisi, azmettiriciler, gerideki karanlık... Onların adı bir türlü konulmuyor. Rakel Dink'in dediği gibi 'Bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiç bir şey yapılmaz'" dedi.

14 yıldır bu davanın peşini bırakmayanların haykırdığı "Hrant için adalet için" sloganının hala güncelliğini koruduğunu ifade eden Yüksel, "Bu dava bu haliyle sona erdiğinde de önemli eksiklikler içeriyor olacak" dedi.

ESP'ye yönelik operasyonda 5 kişi tutuklandı

HABER MERKEZİ- Ezilenlerin Sosyalist Partisi'ne (ESP) yönelik operasyonda gözaltına alınan ve dün İzmir Adliyesi'ne çıkarılan 47 kişiden 20'si savcılık sorgularının ardından tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edildi. Bugün sabaha kadar süren hakimlik sorgularının ardından 5 ESP'li tutuklandı.

Etkin Haber Ajansı muhabiri Pınar Gayıp ve Ezilenlerin Sosyalist Partisi Eş Genel Başkanı Özlem Gümüştaş'ın da aralarında bulunduğu 47 kişinin sorgusunu tamamlayan Savcı Bekir Küçük, bir saat ara verdikten sonra kararını açıklamaya başladı. Savcı 47 kişiyle ilgili kararını gruplar halinde 3 saati aşkın bir zaman içinde açıkladı.

Savcı Bekir Küçük'ün karar açıklama sürecinde Terörle Mücadele Şubesi polisleri savcının odasından çıkmayarak, karar sürecine doğrudan etkide bulundu.

BİPOLAR BOZUKLUK HASTASI İTİRAFÇI

Bipolar bozukluk hastalığı bulunan bir itirafçının polislerle birlikte yaptığı kurgusal ifadeler dayanak yapılarak tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilenlerden ESP İstanbul İl Eş-başkanı Ezgi Bahçeci, HDP PM üyesi Sıtkı Güngör, ESP yöneticisi Kerim Altınmakas, Limter-İş Sendikası Örgütlenme Uzmanı Deniz Bakır ve Gülşah Polat tutuklandı.

Tutuklama talebiyle mahkemeye sevk edilen ETHA muhabiri Pınar Gayıp, ESP Eş Genel Başkanı Avukat Özlem Gümüştaş, SKM MYK üyesi Satiye Ok, Alev Özkiraz ve Ceren Çoban ev hapsiyle, Limter-İş Sendikası Genel Başkanvekili Levent Akhan, HDP İstanbul İl Örgütlenme Eş Sözcüsü Pınar Türk, Hakan Kafadar, Rıdvan Coşkun, Burak Yılmaz, Seyit Cem Çakmak, Atilla Dalkılıç, Yener Aygün, Nihat Ünal ve Begüm Ateş ise adli kontrol kararıyla serbest bırakıldı.

Avukat görüşünün ardından çıplak arama dayatması

HABER MERKEZİ- Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Kapalı Hapishanesi'ndeki tutsak Ahmet Sürme'nin, avukatıyla görüştüktan sonra kendisine dayatılan çıplak aramayı kabul etmediği için gardiyanlar tarafından darp edilip, kıyafetlerinin zorla çıkarıldığı belirtildi.

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Kapalı Hapishanesi'nde tutsak bulunan Ahmet Sürme'ye, dünkü avukat görüşü sonrası gardiyanlar tarafından çıplak arama dayatıldığı belirtildi. Çıplak aramayı kabul etmeyen Sürme'nin, gardiyanlarca darp edilerek zorla kıyafetlerinin çıkarıldığı kaydedildi.

TUTSAĞI ZORLA SOYUP GİYDİRDİLER

Baba Takyeddin Sürme ile dün telefonla görüşen Ahmet Sürme, maruz kaldığı uygulamayı anlattı. Sürme, "Avukatla görüştüktan sonra gardiyanlar bana 'soyun' dediler. Nedenini sordum, sonra soyunmayacağımı söyledim. Gardiyanlar, avukatın gi-

rişte X-ray cihazından geçerken cihaz öttüğünü, bu yüzden soyunmam gerektiğini belirttiler. 'Avukat cihazdan geçerken ötmüşse gidin avukat arayın, niye benim üstümü arıyorsunuz' dedim. Ne yaptılarsa soyunmadım, bunun üzerine gardiyanlar beni dövmeye başladılar.

Beni yere attılar, sırtıma basıp ve elbiselerimi zorla çıkardılar. Üstümde sadece iç çamaşırımı bıraktılar. Beni yere yatırdıklarında sürekli tekmelediler, başımı tekmelediler, her yerimi morarttılar. Gardiyanlar şiddet uygulayıp beni zorla soyduktan sonra giyinmemi söylediler ama ben elbiselerimi giymeyeceğimi ve bu şekilde koğuşuma gideceğimi söyledim. Bunun üzerine tekrar beni dövüp yere yatırdılar, zorla elbiselerimi giydirdiler. Hastaneye götürmelerini istedim, ancak darp raporu almamam için beni hastaneye götürmediler" diye belirtti.

İşçi sınıfının önderleri Rosa ve Karl Almanya'da anıldı

ALMANYA- İşçi sınıfının önderleri Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in tutuklanarak katledilmesinin 102. yılı dolayısıyla Almanya'nın başkenti Berlin'de yürüyüş düzenlendi.

Her yıl düzenli olarak gerçekleştirilen ve oldukça yoğun katılımın olduğu LLL yürüyüşü, bu sene 10 Ocak Pazar günü Berlin'de gerçekleştirildi. Henüz yürüyüşün başında polisler, FDJ isimli gençlik örgütünün bayrağının yasak olduğunu söyleyerek yürüyüşe geçmeye hazırlanan kitleye saldırdı. Alman Komünist Par-

tisi İnşa Örgütü'nün gençlik kolu olan Özgür Alman Gençlik (FDJ)'nin 1952

yılında yasaklandığı bahanesiyle gerçekleşen polis saldırısı Alman Mao-

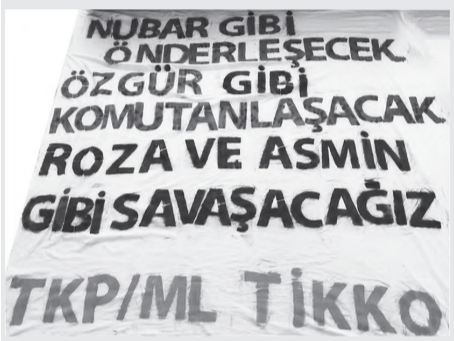
istler, Partizan, PGI/MLM, Antifa ve FDJ'nin olduğu korteje yoğunlaştı.

Saldırı sırasında iki Partizan okuru gözaltına alındı. Bir Partizan okurunun ise hastaneye kaldırıldığı öğrenildi. Aynı zamanda polis, bir PGI/MLM üyesini yere yatırıp yüzüne diziylen defalarca vurarak işkence yaptı. Kitle PGI/MLM faaliyetçisini polisin elin-

den alarak güvenli alana taşıdı. Yürüyüş, polis saldırısı yüzünden 2 saat gecikmeli başlarken, zaman zaman polis ve kitle arasında tartışmalar sürdü.

TKP/ML taraftarları Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao'nun yer aldığı "Yasasın Marksizm-Leninizm-Maoizm" sloganlı pankartla yürüyüşe katıldı. Yürüyüş, yaklaşık bir saat sürerken mezarlıkta yapılan anma ile etkinlik sonlandırıldı.

Kitle dağılırken polisler yer yer gözaltılar yaptı. Eylemde yaklaşık 20 kişinin gözaltına alındığı öğrenildi.

TKP/ML militanları Dersim şehitlerini andı

HABER MERKEZİ- ikk-online7.net sitesinde yer alan habere göre; TKP/ML militanları, 15 Ocak Cuma akşamı, Dersim'de ölümsüzleşen Halk Savaşçıları anısına İstanbul Küçükçekmece'de bombalı pankart astı.

"Komünist Önder İbrahim Kaypak-kaya'dan bugüne kadar şehit yoldaşlarımız, hesap sorma bilincini ve sınıf kinini layıkıyla yerine getirmiş ve bütün teslim alma uğraşlarına nam-lularıyla karşılık vererek onurlu bir ölümü seçmişlerdir" diyen militanlar, yaptıkları açıklamada şunları ifade etti; "Bitirdik, bittiler' naralarına 'Partizan Öfkesi' ile karşılık veren yoldaşlarımız, yarım asırdır teslim alınmayan TKP/ML kararlılığını, dosta ve düşmana göstermişlerdir. Şimdi yoldaşlarımızın bize bıraktığı mücadele azmini, cüretini ve ısrarını kuşanma zamanıdır."

Bombalı pankartı son süreçte Dersim'de ölümsüzleşen, Nubar, Özgür, Deniz, Rosa, Asmin ve Muharrem yoldaşlar anısına astıklarını belirten militanlar, "Bitmez özgürlüğe aşık yigitler/Durduramazsın/Şehitlerimiz kaniyle coşkun akan bu ırmağı" diyerek, TKP/ML saflarında örgütlenme ve mücadeleyi büyütme çağrısında bulundu.

28 yıldır hapisanede bulunan kadın tutsağın bütün yazınsal üretimleri hapisane idaresi tarafından gasbedildi

HABER MERKEZİ- 28 yıldır hapisanede bulunan tutsak Şadiye Manap'ın bütün yazınsal üretimleri hapisane idaresi tarafından gasbedildi.

28 yıldır hapisanede tutulan siyasi tutsak Şadiye Manap, Jinnnews'te yer verilen mektubunda hapisane idaresi tarafından 27 Kasım 2020'de, odalara yapılan baskında bütün eşyalarının gasbedildiğini belirtti. Şadiye Manap gönderdiği mektupta 27 Kasım 2020'de odalarına baskın yapıldığını "Mahkeme kararıdır" deyip her şeylerini çöp poşetlerine doldurup götürdüklerini belirterek, "O poşetlere en çok da yıllardır emek verdiğimiz yazım çalışmalarını doldurulup götürüldü. Ben de

bu durumu Dünya Yazarlar Örgütü (PEN) ile paylaşmak istedim. Götürelen eşyalar içinde adres defterlerimiz de olduğundan, PEN'in adresi yanımda yoktu. Bu nedenle arkadaşlara gönderdim. Ama idare buna da el koydu. "Yalan, yanlış şeyler" yazdığımı iddia edip, bana disiplin soruşturması açtılar. Ben bu soruşturmaya itiraz ettim ve AİHM'e kadar da itiraz ederek, hakkımı arayacağım" diye yazdı.

"Burada yaşadıklarımızı görse, büyük ihtimalle oradaki insanlar gözlerine inanmaz" diyen Manap, odalara siperlik olmadan girildiğini, aynı ayakkabılarla hapisanenin her tarafını ngezildiğini, aynı eldivenlerle hem çöplerin hem yiyecek, giyeceklerin, hem de üstlerinin

arandığını aktardı.

28 yıldır hapisanede olduğunu belirten Manap, "Ülkemiz çok güvenli bir yer olmadığından ve ailenin ne kadar koruyabileceğini bilmediğimden, bir miktar fotoğraf ile bir miktar mektubun dışında hiçbir çalışmamı eve göndermedim. Yani 28 yıllık çalışmalarım yanımdaydı. Bu aramada abartısız olarak her şeyim götürüldü. Üzerimde mektup yazacağım kağıt kalmayacak tarzda, yazılı, yazısız her şey götürüldü.

Hepsini yazmam mümkün değil. Ama aklıma gelenleri özetle paylaşmak istiyorum. Elli kadının her birinin böyle bir listeye sahip olduğunu düşünürsen, durumu tahmin edersen" diyerek kendisiyle birlikte 50 kadının bütün çalışmalarının gasbedildiğini kaydetti.

Manap'ın mektubundan son sözleri ise şöyle: "28 yıldır ürettiğim maddi, manevi her şeye el konuldu. Ben bunları arkadaşım ile paylaşmak istedim diye, mektubuma el konuldu. Halkımın, dışardaki hemcinslerimin yaşadığı acıları, zorlukları bildiğimden büyük moralle direniyorum. Direneceğim de. Çünkü direnmenin yaşam olduğunu biliyorum."

"Kan ve Can Pahasına Kurulmuş Olan Mahallemizi Rantsal Dönüşüme Kurban Etmeyeceğiz"

Kentsel dönüşüm ve çete saldırılarının ve aynı zamanda bu saldırılara karşı direnişin adresi olan Gülsuyu Mahallesi ve yaşanan sorunları Gülsuyu Güleusu Gülsuyu Güzelleştirme Derneği Başkanı Çetin Armutlu ile konuştuk.

YENİ DEMOKRASİ- *Pandemi yasakları nedeniyle genel kurul yapılamadı ve yönetim içinde oy çokluğuyla dernek başkanlığına geldiniz? Bu süreç içerisinde mahallede bir dizi toplantı gerçekleştirildi. Bu aşamada Gülsuyu Güleusu Güzelleştirme Derneği'nin rolü nedir? Mahalleyi nasıl değerlendiriyorsunuz ve çalışmalarınız nelerdir?*

ÇETİN ARMUTLU- Evet yönetimde oy çokluğuyla başkanlığa geldim. Derneğin kitleleşmesi, halkın alınan kararlarda fikrini daha rahat söylebilmesi ve mahallenin örgütsüz haline müdahale etme kaygısıyla hareket ettik. Bunun üzerine birçok dernekle birlikte mahalle meclisi girişiminde bulduk. Mahallede halk toplantıları düzenleyerek kitleyle buluştuk. Mahalleye dair halkla birlikte tartışmalar yürüttük. Bu başlıca çalışmalarımızdı. Özeldir biz dernek olarak mahallemizde kütüphane olmadığı için halk gençliği için bir kütüphane girişiminde bulduk. Mahallemizin yozlaştırılmak istenmesine karşı bizler gençleri okumaya ve bu anlamda kendini geliştirmeye sevk etmeye çalıştık. Ev ve hasta ziyaretleri gerçekleştirerek derneğimizin aktif hale geldiğini insanlara duyurduk. Mahalle halkı, dernek başkanlığı değişimini olumlu karşıladı. Derneğin mahallenin örgütlülüğü ve halkın çıkarları doğrultu-

sunda hareket ettiği ve bunun böyle devam etmesi gerektiği dile getirildi.

Mahallede belediye ile görüşen bir komisyon vardı. Ama bu komisyon belediye ile olan görüşmelerini halka aktarmıyordu aynı zamanda halktan da talepleri doğrultusunda fikir almıyordu. Bu da müdahale ettiğimiz konulardan biri oldu. Maltepe Dayanışma, Maltepe Forum, Yaşam Kooperatifi, GÜLDAM, Kadın Dayanışma ve köy dernekleri ile görüştük ve kitleyi de arkamıza alarak yeni bir komisyon oluşturduk ve bunu belediyeye bildirdik. Mahalleyi temsil eden komisyonun bizler olduğunu ve daha öncesinde var olan oluşumun halk açısından bir anlam ifade etmediğini ortaya koyduk. Çalışmalarımız böyle sürerken Cemevi meselesi tekrardan gündeme geldi.

YENİ DEMOKRASİ- *Son süreçte cemevine yönelik saldırıyı ve belediyenin tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?*

ÇETİN ARMUTLU- 38 derneğin vermiş olduğu imzayla deklarasyon yayımlandı. MATAŞ yetkilileri tarafından akşam saatlerinde cemevinin kapısındaki zincir kesilerek ve cemevindeki bekçi pasifize edilerek cemevine girdiler. Ve asılmış olan deklarasyonu indirip kamera kayıtlarını da silerek cemevini terk ettiler. Maltepe Belediyesi Başkanı, cemevinin kamu alanı olduğunu, şu andaki yönetimin işgalci olduğunu belirtiyor. Biz de kendilerine şunu soruyoruz: Maltepe'de bulunan cami dernekleri ve kuran kurslarının kaç tanesi belediye tarafından yönetiliyor? Ya da yönetilebiliyor mu? Sonuçta cami de cemevi de bizim. Ama Maltepe ilçesinin 18 ma-

hallesinde tek bir cemevi var. Bizler de bu cemevinin bu yönetime teslim edilmesi talebinde bulduk. Maltepe'de oluşturulan ve yeni kurulmuş olan vakfa bu alanın teslim edileceği bilgisi bizlere ulaştı. Araştırmalar esnasında bu vakfın içerisindeki bir siyasi partide ilçe başkanlığı, başkan yardımcılığı yapmış ve ilçe yönetiminde yer almış partililerden oluştuğunu gördük. Soruyoruz: cemevi siyasi partilerin arka bahçesi ve rant kapısı mıdır? Tüm bu olaylardan sonra belediye mahalleye dönük yaptığımız taleplere olumsuz yanıt vermiştir.

YENİ DEMOKRASİ- *Mahalledeki 'yerinde dönüşüm' ile ilgili son durum nedir? Buna dair politikalarınız nelerdir?*

ÇETİN ARMUTLU- Bu mahalle 1960'lı yıllarda kurulan bir mahalledir. O dönemde elektrik, su, doğalgaz yoktu. Bu halk her şeyini kendi emekleriyle oluşturdu. Eğer gelen belediyelerin "katkısı" olduysa yalnızca kendi çıkarları doğrultusunda oldu ve yalnızca bu beklentiyle bir şeyler yaptılar. Bu mahalle bedel ödeyerek kuruldu. Hiçbir belediyenin bu anlamda burada katkısı yoktur. Analarımız, babalarımız çocuklarına iyi bir gelecek kurmak için bir dam yaptı. Bizler burada birliği, beraberliği öğrendik. Patronlar işçi bulamadıkları için memleketlerimizden bizi buralara ucuz işgücü olarak sürgün ettiler. Bizler burada kardeş olduk, yoldaş olduk, arkadaş, akraba olduk. Birlik ve mücadeleyi öğrendik. Ta ki 2004 yılına kadar; 2004'te belediye tarafından kentsel dönüşüm denilen proje önümüze sunuldu. Burada yaşayan halkın mağdur edilmeyeceği ve zarar görmeye-

ceği söylenerek bu projeyi takdim ettiler. Ve bunun için o dönemde 16 madde sunulmuştu. Şimdi bu projeyi yapanlar ve geliştirenler bu 16 maddenin hepsini unuttular. Şu anda uygulanacak projede de her şeyin çok güzel olacağı söyleniyor. Milli emlak alanları, donatı alanları, dere yatakları vs. her şey güllük gülistanlık...

Derneğimizin tutumu kentsel dönüşüm değil yerinde dönüşüm üzerinedir. Mahallemizdeki örgütlülüğü zayıflatmak adına atılan ve yapılan hiçbir proje içerisinde derneğimizin yer almayacağını bir kez daha belirtiyoruz. Kan ve can pahasına kurulmuş olan mahallemizi rantsal dönüşüme kurban etmeyeceğiz.

YENİ DEMOKRASİ- *Son olarak derneğin mahalledeki kadınlara yönelik politikaları var mıdır?*

ÇETİN ARMUTLU- Elbette ki.. Şu anda dernek içerisinde aktif bulunan kadın sayısı az ve bu da ister istemez bu anlamdaki faaliyetlerimizi zayıf kıyor. Bu sebeple daha çok kadınlara gitmeye, onları yönetime ve toplantılara dahil etmeye çalışıyoruz. Toplumsal cinsiyet rollerinden ötürü bu durumu aşmak kolay olmuyor ama buna yönelik çalışmalarımız sürüyor. Mahalledeki kadınların çoğunluğu ev emekçisi kadınlar. Ve bize gelen talepler doğrultusunda da kermes, örgü gibi işler kurulması kadınların bunun üzerinden ekonomik özgürlüğünü bir nebze olsun kazanması üzerine tartışmalar yürütüyoruz. Ancak belirleyici olanın kadınların yönetiminde, toplantılarda söz sahibi olarak, kendine oralardan misyon biçerek gerçekleştireceğinin bilincindeyiz.

Dijital Mesajlaşma Güvenli mi?

WhatsApp'ın gizlilik kurallarını güncellemesinin ardından başlayan tartışmalar devam ediyor. Tartışmalar çeşitli uygulama önerileri (WeChat, Telegram, Signal vs.) üzerinden giderken bu süreç dijital mesajlaşmanın güvenliliğini de gündeme getiriyor. Aynı zamanda bu uygulama şirketlerinin hayata geçirdikleri politikalarda neyi amaçladıklarını... "Kapitalist üretim tarzının egemen olduğu toplumların zenginliği 'muazzam bir meta birimi' olarak kendini gösterir..." der Marks Kapital'in daha en başında, giriş cümlesinde. Yer sağlayıcıların* bugün milyarlarca insanın beğeni ve isteklerini satması bu "toplumun" günümüzdeki özellikli bir yanını ifade ediyor.

İnsanların kullandıkları uygulamalar aracılığıyla elde edilen veya ele geçirilen veriler ve bunların üzerinden elde edilen metaveriler** "özelleştirilmiş" reklamların verilmesine olanak tanıyor. Reklamlar ise her zaman için yeni bir şeyler alınmasını önerir. Peki ne alınmasını önerir? Hangi firmadan alınmasını önerir?

John Berger, "Görme Biçimleri" kitabında, "Reklamlarda bir tür ürünün, bir firmanın öbürüyle yarıştığı doğrudur; ne var ki her reklam imgesinin öbürünü güçlendirdiği, hızlandırdığı da doğrudur." diyor. Yani reklamcılığın "özelleştirilmesi" bir yana bir bütün olarak kullandığımız ağ sağlayıcılar bu kapitalist tüketimi sürekli olarak güçlendiriyor.

WhatsApp'ın, verilerini ve metaverileri paylaşması şirketin reklamcılıkla büyümeyi hedeflediğini gösterir. Kaldı ki yapılacak olan gizlilik güncellemesinden önce de şirketin bunları paylaştığı şimdiki yasal yelpazesini genişlettiği düşünülüyor. Facebook, Instagram ve WhatsApp aynı sermayedara ait. "Veri komisyonculuğu" ve burjuva siyasi seçimleri için "veri analizi" yapan Cambridge Analytica isimli şirketin Facebook'un verilerinden faydalanarak Trump'un başkanlık

seçimini kazanmasında rol oynadığı New York Times gazetesi raporlanmıştı. Facebook ve WhatsApp'ın reklamcılıkla ve burjuva siyasetle ilişkisi böyleyken milyonlarca kullanıcısı olan diğer uygulamalara güvenilebilir mi? Örneğin Twitter bu açıdan ne kadar güvenilir? IP adresleri paylaşılmasıyla övülen bu sitenin de sicili pek temiz değil. (Faşist TC devleti, sosyal ağ sağlayıcıların*** temsilcilik bulundurma zorunluluğunu içeren yasanın uygulanmasıyla birlikte IP adresi bilgisinin yanı sıra port**** bilgisini de edinebilecek.) Örneğin, dijital me-

ler döndüğünü bilmediğimiz IP adresi ve port bilgilerini de ekleyelim... Yani özetle gizlilik kaygısı olanların Twitter'daki DM opsiyonunu kullanması pek akıl kârı değil.

Milyonlarca kullanıcısı olan ağ sağlayıcıların böylesi çıkar çatışmaları içerisinde bulunduğunu görmek gerekir. (Bu durum WhatsApp'tan kaçarken Telegram'a tutulanlar için de geçerli) Ezcümle egemenlerin çıkar çatışmalarının daha gizil yaşandığı bu arena da insanlara dair toplanılan her veri emperyalistlerin hegemonyalarını

gibi tepkiler de sanırım olmayacaktır. İnsanların teknoloji ile ilişkisinde bu durumları gözetmesi gerekir.

Peki biz ne yapacağız? Dumanla mı haberleşeceğiz(!)? Hayır elbette dumanla haberleşmeyeceğiz. En mantıklı alternatifi seçip onu kullanacağız -Tabii ki arkamızdan bıçaklanma ihtimalini gözetenek. Bu seçenek ise şimdilik hem uygulaması hem de sunucusu açık kaynaklı***** olduğundan Signal olarak görülüyor.

* Yer sağlayıcı ise hizmet ve içerikleri barındıran sistemleri sağlayan veya işleten gerçek veya tüzel kişilerdir. Örneğin; Facebook ya da küçük çaplı forum siteleri yer sağlayıcıdır.

**Metadeta, meta-veri ya da üst veri, bir kaynağın ya da verinin öğelerini tanımlayan bilgilerdir. Kısaca veri hakkında veri/bilgi olarak özetlenebilir (Vikipedi)

***Sosyal ağ sağlayıcı kavramı yeni yasa değişikliğiyle kabul edildi. Günlük ziyaretçi sayısı bir milyon üzerinde olan yer sağlayıcılar bu kapsamda sosyal ağ sağlayıcı olarak kabul edilecek.

sağlaşmanın güvenliği etrafında dönen tartışmalarla birlikte Twitter'ın, Trump'ın hesabını kalıcı olarak askıya aldı yani kapatması da konuşuldu. Bu olaydan sonra Trump taraftarları Twitter'ı "komünist olmakla suçladı(!)" Twitter ise bu olaydan sonra, diğer uygulamalar içerisinde demokrasi öncüsü olarak öne çıktı. Venezuela'daki ABD destekli darbe girişiminde Rusya'nın desteklediği Madurocularla ilişkili 2 bin hesabı askıya almamış gibi (!)

Twitter; WhatsApp, Signal vs. gibi bir mesajlaşma ağı olmamasıyla birlikte DM (Direkt Mesaj) opsiyonuna sahip. Twitter'ın bu opsiyonunda mesajların, yukarıda hünerlerini ortaya koyduğumuz WhatsApp'ın da kullandığı uçtan uca şifrelemeyle***** iletilmesi için bile yıllarca tartışıldı. Kaldı ki uçtan uca şifreleme özelliği olsa dahi attığınız her mesaj Twitter sunucularında depolanmakta. Bunlara bir de o vermemekle övündüğü fakat ne-

güçlendirmeye hizmet ediyor. Bu durum Telegram CEO'sunun Apple'dan uzak durulması gerektiği yönündeki telkininde de böyle; Apple'nin Floyd eylemlerinden sonra siyah gençlere teknoloji hizmeti sunmasında da...

'70'ler, '80'ler, '90'lar hiçbir tarihte teknoloji günümüzdeki kadar gelişkin olmamıştı. Teknolojiye bağlı olarak gelişen internet ağı, daha önce hiçbir zaman bu düzeyde yayılmamıştı. Bu gelişmişliğe bağlı olarak biriken devasa veriler de hiç bu kadar değerli olmamıştı... Doğal olarak böylesine devasa bilgilerin yer aldığı elle dokunabildiğimiz sunucular olduğunu unutmamak gerekir. İnsan zihninin alabileceğinden çok daha fazlası bu makineler içerisinde depolanmakta: Attığınız her mesaj, incelediğiniz her ürün, beklenti ve isteklerinize dair maksimum şey... Bu verilerin, tasniflenmesinin de yine makineler aracılığıyla yapıldığını düşünürsek, "E ne yapacaklar bunları, biraz abartılıyor"

**** Port, yazılım kavramı olarak bilgisayarlar verilen IP adresi üzerinde tanımlanan soyut bağlantı noktalarıdır.

***** Uçtan uca şifreleme sadece uç noktadaki kullanıcıların okuyabildiği bir iletişim sistemidir. Hedefi, internet sağlayıcıları, ağ yöneticileri gibi aradaki potansiyel gizli dinleyicilerin, konuşmanın şifresini çözmek için gereken şifreleme anahtarlarına erişmesini engellemektir. (WhatsApp son gizlilik güncellemesinde sunucularının kullanıcıların özel anahtarına erişimi olmadığını belirten maddeyi kaldırdı)

***** Açık kaynak yazılımların en önemli özelliği kaynak kodları yazılımı geliştiren ve test eden dışında birçok farklı yazılımcının görmesi, inceleme ve yorum yapma hatta düzeltme hakkına sahip olmasıdır.

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Dünden Bugüne Türk Egemenlerinin Arap Devletleri ile İlişkileri - III

Son dönemde Arap devletleri ile yaşanan gerilimler TC devletinin, Ortadoğu'daki yayılmacı siyasetinin çöküşüne işaret etmektedir. Zaten gerçeklikten kopuk, geçmiş "başarılı günler"le bugünü açıklamaya çalışan, idealist-irrasyonalist, romantik tarih okuyuşunun, kendi gücünü abartmanın, hatta efendisinin gücünü, kendi gücü sanma aymazlığının ürünü olan bu politikanın farklı bir akıbetle karşılaşması mümkün değildi.

Birinci olarak, Osmanlı İmparatorluğu döneminin, gerek Balkanlar gerek Ortadoğu'da halklar ve hatta da bu bölgelerin egemenleri nezdinde olumlu izler bıraktığı iddiası, ilk bölümde de aktardığımız tarihsel gerçeklere uymamaktadır. İkinci olarak, Türkiye, emperyalizmin yarı-sömürgesidir ve ekonomistlerin ürettiği yüksek teknolojiye bağımlıdır ve ithal edilen parçaların montajlanmasına dayanmaktadır. Ancak orta ve düşük teknoloji gerektiren ürünler üretebilmektedir. NATO üyesi olan bu ülkenin askeri alt yapısı ve stratejik silahlar noktasında da emperyalistlere, özellikle de ABD'ye bağımlıdır. Dolaşısıyla böyle bir ülkenin, emperyalistlerin cirit attığı ciddi anlamda önem verip-güç yığıldığı bir bölgede, bağımsız hele hele başat bir aktör olabileceği, "bölge liderliği" yapabileceği iddiaları, bir safsatadan ibarettir. Tamamen feodal bir dünyanın imparatorluğunu, bugünün emperyalist-kapitalist dünyasında yarı-sömürge bir devletin canlandırabilmesi mümkün değildir. Yani Türk hakim sınıflarının iddia ettiği gibi Osmanlı İmparatorluğu, bölge tarafından özlenip, hayırla yad edilen bir dönem olsaydı bile bu mümkün olamazdı. Türk devleti olsa olsa bir emperyalist gücü arkasına alarak onun uşağı olarak bölgede etkili bir aktör haline gelir. Tek başına davranmaya, emperyalistlerin kendisine çizdiği ajandadan sapmaya başladığındaysa ileride de değineceğimiz üzere sonu hüsrana olmaktadır, bölgede tecrit olmaktadır. "Stratejik derinlik" örtülü olarak Arap coğrafyasının Türk devleti tarafından yarı-sömürgeleştirilmesini savunmaktadır. Lakin kendisi de yarı-sömürge olan bir ülkenin, kendisine sömürge alanları yaratması, ekonomi bilimine aykırıdır.

Burada dikkat çekilmesi gereken bir başka nokta Türk devletinin, Ortadoğu'da izlediği yayılmacı politikanın AKP'nin İslamcılığına Erdoğan'ın hırslarına bağlamanın yanlışlığıdır. Özellikle CHP vd. düzen partileri, iz-

lenen politikanın halkta yarattığı tepkinin devlete yönelmesini önlemek adına bu tür söylemleri kullanmaktadır. Reformist solun büyük bölümü ve hatta kimi TDH bileşenleri de tüm suçu AKP'ye yıkıp devleti aklayan bu söylemleri kullanabilmektedir. Oysa ilk bölümde de aktarıldığı gibi Türk hakim sınıfları güçlendiklerini düşündükleri her dönemde benzer politikalar izlemişlerdir. Hakim sınıfların gözünde eski Osmanlı toprakları, özellikle Arap coğrafyası, hâlâ kendilerinin haklarıdır. Özellikle AKP döneminde özelleştirme vurgunlarıyla ülkeye akan emperyalist sermayenin kısıntılarıyla semirip güçlendiğini düşünen Türk komprador burjuvazisi, emperyalistlerin taşeronu olarak, yeni pazar alanları yaratabilme düşüncesiyle, Ortadoğu'ya ilişkin yayılmacı bir siyaset izleme arzusundaydı. AKP'nin yayılmacı söylem ve politikaları bu arzunun bir ürünüdür. Ortadoğu politikasında, İslami söylemlerin sık kullanılması, Müslüman Kardeşler gibi İslamcı örgütlere destek verilmesi, AKP'nin ideolojik tercihleri kaynaklı değil Türk devletinin yayılmacı siyasetine başarı kazandırmak için başvurulan yöntemlerdir. Pragmatist bir yapıya sahip olan burjuvazi, ideolojik tercihlerine göre değil kendi sınıf çıkarlarına göre siyaset yapar. Ideolojik tercihlerini de çıkarları belirler. Bugün yayılma adına İslami bir örgüte destek verilmesi gerekirse verir, ertesi gün de bambaşka bir kimliğe sahip olan bir yapıyı destekleyebilir. Hakim sınıflar bu söylem ve politikalarla başarıya ulaşabileceklerini düşündükleri için İslami bir kimliğe bürünen AKP'yi başa geçirmişlerdir. ABD'de Türk devletinden kendisi adına "Sünni alemine" liderlik etmesini istiyordu. Türk hakim sınıfları Ortadoğu'da etkili olabilmenin yolunun ABD'nin desteğinden geçtiğini düşündüklerinden en çok da ABD ile uyum adına AKP'yi ve din soslu söylem ve politikaları tercih etmişlerdir.

AKP liderliğinde Türk hakim sınıfları

Ortadoğu'daki yayılmacı emellerini gerçekleştirmek bölgedeki emperyalistlerden daha fazla kısıntı alma adına, ilk günden itibaren kendini pazarlayarak ABD'nin saldırgan stratejisine baş uşak olarak katılmaya çabalar. Bu doğrultuda Irak işgalini de destekler ve koalisyonuna "asli ortak" olarak katılmaya çalışır. Türk hakim sınıfları yeniden Kerkük, Musul hayalleri görüyor, Irak'a binlerce asker sokarak, Kürtlerin bir statü kazanmasını önleyebileceğini, KUH'un yerleştiği bölgelere saldırabileceğini hesaplıyordu. Türk hakim sınıfları, ABD'ye işgalde kendi topraklarını kullandırma karşılığında bu şartları dayatıyordu. Ancak ABD hem Kürtlerde hem de Araplarda, Türk askerinin yaratacağı rahatsızlıktan, KDP ile Türk askeri arasında çatışmalar yaşanabileceğinden çekindiğinden, Türk egemenlerini işgal koalisyonunun asli unsuru olarak kabul etmez, TC devletinin rolünü ABD askerine topraklarını ve üslerini açması olarak sınırlandırır. ABD ile pazarlıkta el yükseltmek isteyen Türk hakim sınıfları, ABD askerinin ülkeye yerleşmesi için gerekli tezkereyi meclisten geçirmez. Bu gelişme üzerine ABD, Türk devletini büyük oranda dışarıda bırakarak işgali gerçekleştirir. Türk devletinin pazarlık hamlesi elinde patlar, ABD ile ilişkileri gerilir ve Ortadoğu hayalleri bir süre için suya düşer.

ABD'nin işgal stratejisi halkın direnişi ile çöker. ABD Irak'ı haftalar içinde işgal etmiş olsa da halkın işgale karşı direnişi ile batağa saplanır. Irak'ta saplanılan bataklık, aynı zamanda ABD'nin "tek kutuplu dünya" söylemlerinin safsatadan ibaret olduğunun göstergelerinden biri olur. ABD'nin "tek kutuplu dünya" rüyaları kısa sürede çöker. Rusya, Putin liderliğinde yeniden toparlanıyor, Çin artan ekonomik gücü ile ABD hegemonyasını tehdit ediyor, AB'li emperyalistler, ABD'nin etkisinden sıyrılarak nüfuz alanını genişletmeye çalışıyordu. Tüm bu emperyalist güçler, ABD'nin Irak'ta

sıkışmasını fırsat bilerek Ortadoğu'da da etkilerini artırmaya çalışıyordu. Bunun üzerine ABD Ortadoğu'ya ilişkin salt kaba askeri güce, doğrudan askeri işgale dayanan politikasını revize etmek zorunda kaldı. ABD askeri gücünü, hegemonyasına yönelik esas tehdit olarak gördüğü Çin'i çevrelemek adına Asya-Pasifik bölgesine kaydırmanın hesaplarını yapmaktaydı. Asya-Pasifik, ABD strateji belgelerinde, esas bu durum ABD'nin Ortadoğu'yu terk edeceği, bölgede Irak işgali ile başlattığı hegemonyasını güçlendirme emellerinden vazgeçtiği anlamına gelmiyordu. ABD güçlerinin bir kısmını Asya-Pasifik'e kaydırmadan önce Ortadoğu'yu yeniden dizayn ederek arkasını sağlama almak istiyordu. Bu hedefle ABD, kısa adı "BOP" olan "Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Planı"nı öne sürdü. Bu plan uyarınca ABD, bölgede Rus ve Çin emperyalistlerine yakın duran rejimleri devirmeyi, kendi uşağı olan ancak hantal ve sürekli sorunlar yaratan rejimleri dönüştürmeyi hedefliyordu. Ancak BOP, salt kaba askeri güce dayanmıyordu. ABD hedef aldığı rejimleri, diplomatik-ekonomik baskılarla, iç savaşları kışkırtıp kendi dümenine girebilecek muhalifleri destekleyerek ve bölgedeki uşaklarına daha aktif misyonlar yükleyerek devirmeye veya ABD'ye biat etmeye zorlamaya çalışıyor. Elbette gerektiğinde, askeri güç ve işgaller de devreye sokulacaktı ancak bu son çareydi.

Türk devleti ABD'nin desteğiyle birçok Arap devleti ile ilişkilerini geliştirdi, bölgedeki etkisini önemli ölçüde artırdı. Arap devletleri, Türk devletinin bölgede artan etkisinden rahatsız olsalar da ABD'nin verdiği destek nedeniyle Türk hakim sınıflarıyla ilişkilerini geliştirmekten geri durmadı.

Diplomatik, ekonomik ve siyasi baskılarla istediğini elde edemeyen ABD, 2010 yılında başlayan Arap Baharı ismi verilen halk ayaklanmalarını fırsata çevirerek, hasım gördüğü veya hut artık hizmet süresini doldurduğunu düşündüğü rejimleri devirmek ister. ABD mevcut rejimleri devirmek ve halk hareketlerini sönmülmendirmek adına birçok Arap ülkesinde örgütlü durumda bulunan Müslüman Kardeşler örgütünü kullanır. Mısır ve Tunus'ta, halk hareketlerini kaldıraç olarak kullanan Müslüman Kardeşler iktidara yerleşti. Libya'da da emperyalist müdahale ile Kaddafi devrildi,

Müslüman Kardeşler iktidarı gasbetti. Suriye'deki rejimin devrilmesi, Türk devleti, Suudi Arabistan ve Katar'a havale edilir. S. Arabistan ve Katar'ın finanse ettiği cihatçılar Türkiye tarafından eğitilip-donatılarak 2011 yılında başlayan protestoların ardından Suriye'ye sokulur.

Müslüman Kardeşler'e henüz "Arap Baharı" süreci öncesinden yatırım yapan, Ortadoğu'da yayılma adına bu örgütü aparat olarak kullanmak isteyen Türk devleti, yaşanan bu süreçle birlikte Osmanlı rüyaları görmeye başladı. Erdoğan'ın Mısır, Tunus gibi bölge ülkelerine yaptığı ziyaretlerde "Müslüman Kardeşler" tarafından coşkuyla karşılanması Türk devletinin bu rüyalarını körükledi. Artık "Ortadoğu'nun Türkiye'de sorulacağı", "bölgenin yeni yönetim merkezinin İstanbul olduğu" safsatmaları bizzat devlet yöneticilerince dillendirilmekteydi.

Ancak Türk devletinin gördüğü bu rüya, ABD'nin Müslüman Kardeşler'i gözden çıkarması ve BOP'u rafa kaldırdığı 2014-15'li yıllardan itibaren kabusa dönüştü. Müslüman Kardeşler'in iktidara geldiği ülkelerde daha ilk yıllarda halk isyanlarının alevlenmesi, S. Arabistan ve İsrail'in bu örgütten duyduğu rahatsızlık gibi faktörler, ABD'nin, kontrolden çıkarak, Türkiye'ye fazla yakınlık gösteren Müslüman Kardeşler'in fişini çekmesine yol açtı. Bu politika değişikliğinin ilk göstergesi de Mısır, Körfez ülkeleri ve İsrail'in de desteğiyle Müslüman Kardeşler mensubu Mursi yönetiminin darbe ile devrilmesi oldu. Hemen ardından ABD, Suriye politikasını revize ederek, rejim değişikliği hedefinden vazgeçti.

TC devleti, ABD'nin kendisine dayattığı politika değişimlerini, özellikle Müslüman Kardeşler'den desteğini çekmesi isteminin, Ortadoğu'daki yayılmacı emellerini sekteye uğrattığını ve yeni dönemde kendine daha az rol verileceği şeklinde de okumaktadır. Bu sebeple o günden bu yana ABD ile gerilim yaşama pahasına Ortadoğu politikalarını değiştirmeyi reddetmektedir. Kof bir özgüvenle, Arap Baharı ve öncesinde, ABD'nin desteğiyle bölgede sağladığı etkiyi kendi gücünün eseri olarak görerek bu politikalarda ısrar etmesi durumunda ABD'yi de ikna edebileceğini düşünmüştür. ABD'nin bölgede komple politika değişikliğine gittiği durumda Türk devleti ile temelde Kürt politikalarında ayrı düşmektedir. Türk devleti, Kürt düşmanlığında ısrar

ederken, ABD Kürtleri desteklemeyi bölge politikası açısından uygun bulmaktadır.

2008 mali krizi ile birlikte ABD emperyalizminin gücünde meydana gelen görece zayıflama ve Rusya-Çin emperyalistlerinin güç kazanması ile beraber emperyalist rekabetin keskinleşmesi, kimi daha güçlü yarı-sömürge ülkelere göre bağımsız bir politika izleme şansı vermiştir. Türk devleti de 2015 yılında Suriye'ye müdahale ederek bölgeye yerleşen Rusya ile ABD'yi dengeleyerek kendine alan açacağını düşünmüştür. Çelişkilerden faydalanarak bölge devletlerinin lideri olabileceğini, Arapların "abisi" olabileceğini, kendi nüfuz

alanlarını yaratabileceğini düşündü/düşünüyor. Sünni aleminin lideri olma iddiasını sürdürüyor. Bu doğrultuda Rusya'ya taviz üstüne taviz vererek Suriye'ye girilmiş, Libya'da Müslüman Kardeşlerci hükümeti kurtarmak adına, süren iç savaşa müdahil olunmuş, Katar, Somali gibi ülkelerde askeri üsler kurulmuştur.

Ancak bu politikaların iflasla karşılaşması kaçınılmazdır. Özellikle Arap devletlerinin Türk devletinin "abililiğini" kabul edebileceği, onun nüfuz alanına dönüşeceği hayalleri çok kısa sürede çökmüştür. Arap Baharı sürecinde ortaklık yapılan, birlikte Esad rejimini devirmeye girişilen S. Arabistan ve diğer Körfez monarşileri ile dahi ilişkiler kopma noktasına gelmiştir. Arap dünyasının en önemli iki aktörü olan Mısır ve S. Arabistan, her alanda Türk devletinin karşısında konumlanmışlardır. Libya'da, Sudan'da, Türkiye'ye yakın yönetimlerin darbeye devrilmesini desteklemiş, Türkiye ile yakın ilişkilerini sürdüren Katar'ı ablukaya almış, D. Akdeniz'de, Türkiye'ye karşı Yunanistan'la ittifak yapmıştır.

Arap devletlerinin, özellikle S. Arabistan'ın AKP yönetimindeki Türk devleti

ile cepheden karşı karşıya gelmiş olmasının birçok kültürel, tarihsel, politik ve ekonomik nedeni vardır. Bunlardan en önemlisi, Türk devletinin bölgede izlediği yayılmacı politikanın, Arap coğrafyasına nüfuzunu arttırma çabalarının Arap devletlerinde yaratmış olduğu tepkidir. Gerek Türkiye gerek Arabistan gerekse de Mısır, emperyalizmin, özellikle de ABD'nin yarı-sömürgesi olan devletlerdir. Her ne kadar askeri-siyasi gücü ile bölgenin öne çıkan devleti Türkiye olsa da ne Arabistan'ın ne Mısır'ın ne de diğer Arap devletlerinin bir yarı-sömürge devletin kendilerine "abilik" yapmasını kabul etmemektedirler. Kaldı ki ne köklü bir devlet gelene-

nomisi ile emperyalistlere rağmen hele onlarla rekabet ederek, bölgede yayılabilmesi, kalıcı kazanımlar elde etmesi söz konusu olamaz. ABD'nin, TC devletini hizaya sokmak adına bölgedeki uşaklarını da kullanması kaçınılmazdır. Nihayetinde bugün S. Arabistan, Mısır gibi devletlerin, TC devletine karşı gerçekleştirdiği her hamleyi, ABD'nin Türk devletini sınırlandırmaya yönelik bir adımı olarak da okuyabiliriz.

Son dönemde Arap devletleri ile yaşanan gerilimler TC devletinin, Ortadoğu'daki yayılmacı siyasetinin çöküşüne işaret etmektedir. Zaten gerçeklikten kopuk, geçmiş "başarılı günler"le bugünü açıklamaya çalışan, idealist-irrasyonalist, romantik tarih okuyuşunun, kendi gücünü abartmanın, hatta efendisinin gücünü, kendi gücü sanma aymazlığının ürünü olan bu politikanın farklı bir akıbetle karşılaşması mümkün değildi. Tam anlamıyla, TC devleti bölge politikalarıyla duvara toslayarak, yarı-sömürge, yarı-feodal olma gerçekliğiyle bir kez daha tanışmıştır. Fetihçi söylemler, yayılmacı politika neredeyse bütün Arap devletlerini kendine düşman etmekle, bölgede tecrit olmakla sonuçlanmıştır. AKP dönemi, Arap halklarının Türk devletine karşı olan olumsuz bakışını körüklemiştir.

Önümüzdeki dönemde TC devletine sahip olan Mısır'ın ne de sahip olduğu petrol kaynakları ve petrodolar sermayesi ile emperyalistler açısından oldukça stratejik bir konuma sahip olan Arabistan'ın, Türk devletinin bölge liderliğini kabul etmeleri hiç mümkün değildir. İkinci olarak, Arabistan'da, Mısır'da bölgesel rekabette, Türkiye'nin rakipleridir. Bu iki devlette uzun bir süredir bölgedeki diğer Arap devletlerine liderlik yapma iddiasındadırlar. Her üç devlet de emperyalistlerin bölgedeki stratejilerinde daha büyük roller kapmak için yarı içeresindedirler. Dolayısıyla özellikle ABD'nin desteğini kaybetmiş bir TC devletinin bölgede etkisini arttırma çabalarını kabul etmeleri, tepkisiz kalmaları düşünülemezdi. Diğer taraftan S. Arabistan, Mısır ve Körfez monarşileri, iktidarlara ortak olabilmek adına seçim gibi talepleri bulunan, görece liberal bir çizgiye sahip olan Müslüman Kardeşler'i, kendi rejimlerine yönelik tehdit olarak görmektedirler. Öte yandan ABD'nin, denetiminden çıkmış bir TC devletinin, bölgede nüfuzunu arttırmasına, stratejik konuma sahip olan Arap devletlerini etki altına almasına göz yumması da mümkün değildir. Yani TC devletinin zayıf ve bağımlı eko-

Önümüzdeki dönemde TC devletinin Ortadoğu siyasetinin değişmemesi durumunda Arap devletleri ile yaşanan gerilim tırmanacaktır. Bu doğrultuda Arap egemenleri de TC egemenleri de içte milliyetçiliği pompalayarak halkları birbirine düşman etmeye çalışacaktır. Bölge devrimcilerine düşen görev, kendi egemen sınıflarının politikalarının niteliğini teşhir etmek, Arap ve Türkiye halklarının kardeşliğini güçlendirmektir. TC devletinin izlediği yayılmacı siyasetin haksız niteliğini teşhir etmek, üstelik bu politikaların bedelinin halka ödetildiğini anlatmak bizlere düşen görevdir. Önümüzdeki sürecin, iyice tecrit olan TC devletinin, ısrarla tutunmaya çalıştığı Ortadoğu sahasından hızla çekilmek zorunda kalacağı bir dönem olma ihtimali yüksektir. TC devleti, kuşkusuz bölgede varolabilmek adına, emperyalistlere tetikçilik dahil her türlü hizmetini sunacaktır. TC devletinin halk düşmanı karakteri bu sorun vesilesiyle bir kez daha tüm halklara teşhir edilmelidir. Bölge halklarının baş düşmanı emperyalistler ve başta ABD iken onların bölgedeki en büyük işbirlikçisi de faşist TC devletidir.

(BİTTİ)

BAŞARIMIZIN BİRİCİK TEMİNATI, KİTLELERİN

“Düşman, devrimci durumun gelişmesine yönelik bir yaklaşım ve tutum benimseyerek konumlanmaktadır. Özellikle bölgesel düzeyde gelişmelerin de tetikleyeceği yeni durum, politik ve ekonomik krizin sarsıcı boyutlara ulaşmasının tüm yapı taşlarının döşendiği koşulda savaş ve savaşa göre şekillenme devrimci bir hareket için zorunludur. Faşist diktatörlük buna göre konumlanmayı berhava etmek, tüm gerilla güçlerini, yer altı örgütlenmelerini, bu sürece hazırlanmaya çalışan politik özneleri güçten düşürmek, imha etmek ve felçli hale getirmek için odaklanmış durumdadır.” (1. Kongre Belgeleri, Partizan Özel Sayı, Kasım 2019)

Faşist diktatörlük Parti'nin 1. Kongresi'nde belirttiği bu yönelimine ara vermeksizin devam ediyor. Faşizmin; kuşatma, yok etme, teslim alma, tasfiyeciliğe sürüklemeye yönelik çok güçlü süren çabası, sınıf mücadelesinin hareketindeki derin gerilemeyle birleştiğinde karşı-devrim için büyük bir avantaja dönüşüyor. Böylesi dönemlerde karşı-devrim güçleri topyekün saldırıyı istikrarlı şekilde sürdürmenin tüm olanaklarına kavuşuyor. Durmaksızın ve nefes almaksızın örgütlü devlet gücünü adeta seferber ederek hareket ediyor. Tam ve mutlak “zafer” için tutkuyla, iştahla olabildiğince pervasız bir rota belirliyor. Faşist AKP-MHP bloğu 2016 yılından itibaren bu başarının elde edilmesi üzerine kodlanmış bir yönelim içindedir. zira buradan elde edilecek her başarı onlar için egemen sınıfların temsiliyet gücüne yeni güç katması, çıkarlarının daha güçlü gerçekleşmesi ve köhnemiş faşist diktatörlüğün ömrünün uzaması anlamına gelmektedir.

Gericiliğin saldırı dozunun, pervasızlığının artmasına paralel olarak sınıf mücadelesi ve hareketinin dinamizm içinde olmaması egemen sınıflar için olabilecek en büyük avantaj durumundadır. Bu çelişkilerin daha kolay yönetilmesini, gericiliğin politik gücünün pekişmesini, ideolojik kuşatmanın ve buna bağlı olarak yönlendirmenin daha etkin olmasını sağlamaktadır.

“ÇÖKERTME”YE KARŞI KUŞANMA

ZORUNLULUĞU VE KAVRAYIŞI!

Bu kapsamlı saldırı, sınıf mücadelesinin en örgütlü ve dinamik kesimi olan Kürt ulusuna karşı “çökertme” operasyonlarıyla hayat bulup, Kürt Ulusal Hareketi'ni ve kitlesini “kontrol” edilebilir bir noktaya taşımak ve sistemi için zararsız bir “muhafif” güç konumunda sınırlamayı hedeflemektedir. Bu iki ayaklı yürüme; Birincisi, gerilla güçleri başta olmak üzere tüm silahlı ve illegal yapılanmayı başarısız kılmak, askeri yenilgiyle birlikte “silahlı mücadeleyle başarı elde edilemeyeceği” noktasına taşımaktır. Bu eksende şehirleri askeri, bürokratik, işbirlikçi ağıyla kuşatmakta, tüm legal olanaklar gasbedilmekte ve sıkı bir denetim ve baskı mekanizması kurulmakta, şehirlerin tümüyle imha edilmesine odaklı bir hazırlık içinde olunmaktadır. Kırılık alanda ise gerilla güçlerine yönelik teknolojik üstünlük ile savaşta inisiyatif ele geçirmeye çalışmakta, bölgesel ölçekte yürüyen savaşın avantajı ile gerilla güçlerinin askeri hamlelerini görünmez kılmakta ve geniş kitlelere karşı bunu psikolojik-savaşla başarıya dönüştürme hesabındadır. Bu duruma Rojava işgali, Irak Kürdistanı'nda durmaksızın askeri seferberlikle hareket etmeyi eklemektedir. Bu durum Kürdistan'ın her bir parçasındaki mücadelenin sadece askeri kuşatma ile değil, emperyalistlerin ezen ulus lehine aldıkları konumlanışı kullanarak politik kuşatmayla sürdürülmektedir. İkincisi ise, ulusal hak talepli legal siyaset yapma hakkının “terör” kapsamına sokularak ağır baskı altına alınması durumudur. Bu saldırı faşizmin yönetim biçimiyle uyumludur. Ancak burada asıl amaç “legal” siyaset olanaklarını tümüyle yok etmek değil, Kürt ulusal hak mücadelesinde parçalanmayı sağlamaktır. Burada HDP üzerinden geniş bir kitleye meşruiyet sorunu yaşatmak, kozasından çıkmayı bekleyen liberal burjuvaların da böylesi dönemlerde yelkenleri indirmeye hazır olan politik tutumlarını da arkalayarak şovenizmle zehirlenmiş kitlelerin hassasiyetini gözetken bir siyaset hattına sokmak asıl amaçtır. Bu bağlamda saldırılar sadece örgütsel bir parçalanmayı değil siyasal hatta bir parçalanmayı, dağınıklığı ve yönsüzlüğü sağlamayı içermekte-

dir. Ki HDP içinde yuvalanmış liberal burjuvaların “yeni arayış, yeni çizgi” söylemini daha cüretli dile getiren tutumları, parlamentarizmi saldırılar karşısında bir “direnme” biçimi olarak dayatan yaklaşımları faşizm için oldukça kolaylaştırıcı faktörler olmaktadır.

TASFİYE VE “LEGALİTE” KULVARINA KARŞI İKTİDAR BİLİNCİYLE DONANMA!

Saldırının diğer ayağı ise devrimci, demokrat, ilerici tüm güçlere

operasyonları artık her demokratik-ilerici direniş mevsisinin başına gelecek rutin tutum olarak toplumsal kesimlere benimsetilmeye çalışılmaktadır. Muhafif sendikalar, meslek örgütleri ağır baskı altında kalmakta, bu örgütlerin üyeleri her an işsiz kalma tehlikesiyle sindirilmektedir.

Devrimci, demokrat güçler bu saldırılarla iki yönlü bir yenilgi kaskacına sokulmak istenmektedir. Birincisi,

yöneliktir. Ekonomik haklar için ya da siyasal haklar için yürüyen her mücadele, örgütlü ya da örgütsüz olmasına bakmaksızın faşizmin hedefi durumundadır. Ekonomik ya da çalışma yaşamı için direnişe geçen sendika ya da işçiler, demokratik bir üniversite için talepte bulunan öğrenciler, söz-eylem özgürlüğü talebinde bulunan demokrat ve devrimciler, çalışma özgürlüğü isteyen atanamayan üniversite mezunları ya da işsizler ordusunun parçası olan kesimler devletin doğrudan saldırısına maruz kalmaktadır. Eylem hakkı boğulmakla kalmamakta, söz söyleme hakkı yasaklanmakta, dile gelen talepler “yasalar” gösterilerek yasadışı ilan edilmekte, dayanışma ruhu “dış güçler”, “vatan hainliği”, “provokasyon” olarak hedef gösterilmektedir. “Terör” kapsamlı polis

yoğunlaşan ve keskinleşen toplumsal çelişkilere rağmen sınıf mücadelesinin hareketlenmemesi ve derin bir gerileme halinin devam ediyor olmasına dayanarak “direnc” noktalarının baskı aracında kullanılarak kırılması. Bu bağlamda “baş edemeyen” bir ideolojik kırılma yaratarak, ilerici ve halkçı siyasi çizginin gerici burjuva-feodal sistem partilerine ve temsilcilerine yüzünü dönmeye ve güçlü şekilde yedeklenmesine neden olmaktadır. Bu özellikle reformist hareketlerde kararlı bir çizgiye doğru evrilmektedir. CHP ve oluşturduğu Millet İttifakı'na yedeklenmeye, hatta muhatap alınmadan kimliksizleştirilerek kayıtsız şartsız destek olmaya kadar varmış durumdadır. Halkın ve devrimin yalpalayan dostları olan reformistler böylesi kapsamlı saldırılar karşısında izledik-

DEVRİMCİ İSTEMLERİYLE OLAN BAĞIMIZDIR!

leri çizgi ile siyasi bir kirlilik yaratıp ezilenlerin kafasını karıştırması, dağılık ve örgütsüz kitleleri manipüle etme aracına dönüşmesi durumu söz konusudur. İkinci ise, devrimci cephede yaşanan kırılmadır. Bu cephede faşist saldırılara karşı daha dirençli bir tablo söz konusuysen, devrimci taktik ve çizgiyi savunma ve bunda ısrar etme noktasında ciddi bir "ricat" söz konusudur. Legaliteyi varlık koşulu sayan ittifak politikaları, iddiadan soyutlanmış politik

her ağır gerileme döneminde boy veren tasfiyeciliğin kendisidir.

Bugün saldırıların ağırlığı, sınıf savaşı ve hareketindeki gerileme, Rus sosyal emperyalizminin "sosyalizm" maskesini atmasıyla birlikte gelişen ve sürekli büyüyen ideolojik kuşatmanın yıpratıcı etkileri ve dağılık-örgütsüz kitlelerin keskinleşen ve büyüyen çelişkilerine rağmen bunu gidermeye yönelik "isteksizliği" devrimci harekette reformizmin

şekilde boy vermekte, serpilmekte, saldırılar büyüdükçe bu hatta da bir direnç kemikleşmektedir.

ÇİZGİDE ISRAR, KAVGADA AMANSIZ, TUTUNURKEN HAMLECİ!

Komünistler cephesinde ise en başta ve kesin olarak böylesi ağır saldırı döneminin ruhuna uygun olarak ideolojik temele dayalı, proletaryanın bağımsız kimliğini korumanın yolu olan "hem de bilinçli bir şekilde Ortodoks Marksizm zemini üzerinde duran" (Lenin) bir konumlanış, örgütlenme ve tutunma savaşı söz konusudur. Proletaryanın tarihsel sorumluluğu ve "proleter devrimcilik" vurgusuyla ideolojik temelini alan 1. Kongre, tasfiyecilik, reformizm ve sınıf uzlaşmacılığıyla arasına keskin çizgiler çekerek yürüme iradesini beyan etmiştir. Böylesi ağır saldırıların, keskin dönemlerin, büyük sapmaların, gerileme ve umutsuzluk dönemlerinin en başta ideolojik temelde ve güçlü bir siyasi çizgiyle karşılanması gerekmektedir. Parti tarih sahnesine çıktığı koşulların ruhunu kuşanarak süreci karşılama iradesini beyan etmiştir. "RSDİP'in, devrimci dönemde oluştuğu gibi sağlamlaştırılması; onun gerek otokrasiye ve gerici sınıflara, gerekse de burjuva liberalizme karşı uzlaşmaz mücadele geleneklerinin korunması; devrimci Marksizmden uzaklaşmaya, RSDİP'in şiarlarının budanmasına ve çöküşün etkisine yenik düşmüş Parti içindeki bazı unsurlar arasında ortaya çıkan, onun illegal örgütlerini tasfiye etme çabalarına karşı mücadele"(Lenin, Seçme Eserler, Cilt 4) yaklaşımını kararlı şekilde benimsemiştir. Bu eksende parti içinde boy veren sağ tasfiyecilikle mücadele ile çizgisini sahiplenmiş, MLM hattan uzaklaşmaya karşı tutumunu açık şekilde beyan etmiştir.

Bu ideolojik tutum faşizme karşı amansız bir savaşıma ve iktidar perspektifli yönelimle mücadelesini sürdürmeye dönüşmüştür. Halk Savaşı'nın zaferine olan bağlılık, gerilla mücadelesinde ısrar ve kararlılık olarak vücut bulmuştur. Faşist

diktatörlüğün topyekûn saldırısının, devrimci mücadelenin gelişimine el verecek çelişkilerin mayalanması ve bileylenen öfkenin karşılanmasına ket vurmaya da içeren özünü ortaya koyarak pratik hattını ve konumlanışını almıştır. Devrimci-komünist çizginin böylesi ağır saldırı dönemlerinde, gerici güçlerin geleceği de karartacak şekilde organize olduğu koşulda, inisiyatifi ve kontrolü kaybetmeden, zafer ve yenilgi ilişkisini güçlü şekilde kavrayarak anın devrimci sorumluluğunu ve geleceği karşılama perspektifini mutlaka pratik hatta inşa etmesi gerekir. İşte tam da ideolojik-politik-askeri kuşatma ve tasfiye etme saldırısı altında aynı gerekçelerle süreci "tutunma savaşı" olarak tanımlayarak ideolojik-siyasi ve örgütsel konumlanışı, esas ve yedek güçlerini, dost ve düşman güçleri ve nasıl ilişkileneceğini, taktik-politik hattını belirlemiştir. İdeolojik mücadelede de, dostlarıyla ilişkilene ve politik mücadelede de düşmana yönelimde de devrim stratejisinin esas halkasını konumlandırma da, gelişmelere karşı proletaryanın çıkarlarını gözetme ve tutum almada da içinden geçilen sürecin tüm özgünlüğünü içerecek şekilde kesin ve kararlı bir tutunma savaşı vermektedir. Gerici akıntının gücü, ideolojik-politik-örgütsel çizgide tasfiyeci savrulmalara ve çöktürlere sahne olurken, yürüyen ve kendini üretme iradesi ve tutunurken hamleyi örgütlemeye olumlanan çizgiyle parti süreci karşılamaktadır.

Kuşkusuz bu süreç kolay olmamaktadır ve olmayacaktır. İdeolojik-siyasi-örgütsel çizgi verilen kayıplarla "uzağa bakan" tarihsel bir iradeyle örgütlenmektedir. Süreç, Nubar'la önderlik iradesi, Deniz ve Özgür'le komutanlık iradesi, Asmin, Rosa, Muharrem ve Şerzan'la militanlık iradesi ve son 5 yılda verdiğimiz onlarca kayıpla bir bütün Halk Savaşı'nın zaferine olan kararlılık iradesi, halkın keskinleşen çelişkilerini iktidar perspektifiyle örgütlemeye aday parti iradesiyle ve tutunurken yetkinleşme iradesiyle karşılanmaktadır.

hat, halk yığınlarının kesinlikle geçici olan dağılıklığı ve umutsuzluğu yüzünden sınırlanmış faaliyetlerin meşrulaştırılması, devrim programı olarak iyileştirmelerin ve anayasalçı çözümlerin halka sunulması, silahlı mücadele fikrinden ve zemininden "koşullar teorisiyle" kopuş, kitlelerin hareketsizliğini "dayanışmacılıkla" kitle dalkavukluğuna çeviren tutum ve bunların toplamında yaşanan ideolojik tasfiyecilik ve reformist karakterli eğilimler söz konusudur. Bu devrim programı, taktik ve stratejisiyle hareket eden öznelere eksilmelere, ideolojik tükenmişliğe neden olan bir tablo yaratmaktadır. Burada sorun kesinlikle faşizmin saldırılarıyla yaşanan örgütsel yenilgiler, darbeler değildir; sorun ideolojik olarak yenilgi ruh halinin benimsenmesi, bundan çıkış ararken

tipik göstergesi olan "eski (sistemin), egemen sınıfın ana temellerini ortadan kaldırmayı gerektirmeyen değişiklikler" ile sınırlayan bir siyasi çizgiye doğru ricat etmesini getirmiştir. Sistemin temellerini sarsmaya bağlanmayan, hatta temelden sarsma görevini halk yığınlarını ürküttüğü için artık onlara giderken dillendirmeye gerek olmadığını söyleyen, bir yaklaşımla "iktidarsız iktidar" teorileri referans alınmaktadır. Seçimle iktidar, anayasal düzenlemeyle iktidar gibi yaklaşımlar söz ve eylemin, konumlanış ve çizginin ana öğeleri durumuna gelmiştir. Bu cephede faşizme karşı direnme hattı bu eksende bir tasfiyeciliği içerecek

ÖZERK-DEMOKRATİK ÜNİVERSİTELER MÜCADELESİNİ YÜKSELTELİM!

Üniversitelerin bilimsel eğitim anlayışı her dönem tartışma konusu olmuştur. Türkiye’de bu sorun cumhuriyetin kuruluşundan bugüne yaşanan önemli bir sorundur. Bilimle toplum, bilimle devlet, bilimle üretim ilişkilerinin ilişkisi bilim için sürekli bir frenleyici, kısıtlayıcı engel olmuştur. Geri toplumsal yapı, faşist siyasal biçim ve feodal kalıntıların belirleyici olduğu ilişkiler fikrîsel, felsefi, entelektüel, sanatsal yaşamın çeşitlenmesini zenginleşmesini kısıtladığı gibi bilimle ilişkilene ve bilimin gelişiminde de ciddi bir sorundur. Bu bağlamda cumhuriyetin kuruluşundan itibaren üniversiteler sistemin etkin kontrolü, denetimi, zapturapt altına alınması ve kısıtlanmasını içermiştir. Bilim insanları sistemle uyumlu olduğu oranda muteber olmuştur. Ancak daha önemlisi akademi hayatının sistem tarafından baskılanması ve kendi siyasal rejimine zarar vermeyecek şekilde dizayn edilmesi düşün dünyasını

çölleştirdiği gibi, akademik yaşamın ilişkilerin ve düzeninde bu ihtiyaçlara göre dizayn edilmesini getirmiştir. Bu durum yetersiz ekonomik yapının eğitime ayırdığı sınırlı kaynaklarla birleştiğinde ise bilim ve bilimsel çalışmaların dar olanaklarla gelişmesi mümkün olmamıştır.

Üniversitelerin yönetim sistemi faşist rejimin ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş, akademisyenlerin var olma koşullarının buna güçlü bir uyum sağlaması şartı belirlenmiştir. Bunun dışına çıkanlar ise ağır siyasal baskı, ideolojik kuşatma ve mesleklerinden men etmeye kadar varan ve kimi dönemlerde ise tutuklama, soruşturma baskılarına maruz kalmışlardır.

Bu tablo üniversitelerin bilimsel eğitim olanaklarından yoksun kalmasına, akademik özgürlüğün hiçleştirilmesine, demokratik yapının ortadan kalkmasına yol açmıştır. 1960’lardan

1981 YÖK’ün kurulmasına kadar üniversiteler görece özgürlüğü bir iklimin içine girmiştir. Özellikle 68’ hareketinin tüm dünyayı etkisi altına alan isyan ve özgürlük ruhu coğrafyamızdaki öğrenci gençlik hareketini de ivmelendirmiştir. Daha hızlı gelişen akademik yaşam, toplumsal muhalefetin gücü, etkili öğrenci hareketleri ve arayışlar bu alandaki boşluklardan sızmaları ve bu özgürlüğü alanın oluşmasını getirmiştir. 1980 askeri darbesi ve bunun ürünü olan YÖK ile birlikte üniversiteler adeta birer kışla gibi ele alınmaya başlanmıştır. Birçok

ların özerk ve kendi özgünlüğünde merkezler olunmasının tersinde her türlü adımlar atılmıştır. Asker ve polis denetimiyle güvenlik ağları kurulmuş, akademisyen ve öğrenci çevresinde işbirlikçi ağlar yaratılmış, sisteme uyumlu kesimlerin akademik kariyerinin önü bilimsel çalışmalarına bakılmaksızın açılırken ciddi bilimsel çalışmalara imza atan kesimler sisteme uyumsuz olduğu oranda engellenmiş sıradanlaştırılmıştır. Öğrenciler üzerinde ağır ve yoğun bir baskı yanında, bilimsel çalışmalara ilgi uyandıracak bir yönelim sunma yerine gelişen

planlanmıştır. 1981’den 1992’ye kadar rektörler ve yönetim de dahil doğrudan YÖK ve Cumhurbaşkanı tarafından belirlenmiştir. 1992’de YÖK yasasında yapılan düzenleme ile öğretim görevlileri sürece dahil edilmiş ve seçim sistemi gelmiştir. Nihayet üniversitelerin asli unsurlarından olan öğrenci ve öğretim üyelerine temel hak verilmiştir. Ancak en çok oyu alan 6 aday arasında YÖK’ün eyleyerek istediği üç adayı Cumhurbaşkanı sunması ve Cumhurbaşkanı’nın alınan oya bakmaksızın en uygun kişiyi atmasını ön gören bir düzenleme...

Bu düzenleme rektörlük seçimlerinde öğretim görevlilerine verilen hakkın göstermelik olmasının ötesine geçmemiştir. 1992-2016 arasında akademisyenlerden en çok oy alan rektörlerin YÖK tarafından üç kişilik kontenjona giremediği girse bile Cumhurbaşkanı tarafından atanmadığı örnekler mezarı olmuştur. 2016’da 15 Temmuz sonrası OHAL ve KHK ile birlikte ise YÖK de devre dışı bırakılmış ve Cumhurbaşkanlığı

akademisyen AFC saldırısı ile tasfiye edilmiş, baskılanmış veya sindirilmiştir.

AKADEMİNİN ÇÖLLEŞTİRİLMESİNDE YÖK’ÜN İŞLEVI

YÖK ise bu alanın zapturapt altına alınması için devletin güçlü bir yapılanması olarak örgütlenmiştir. Üniversitelerin yönetim anlayışı devletin tam denetimine girmiş, akademisyenlerin ve öğrencilerin bu alanda söz, karar ve yetkileri asla olmamıştır, bu kesimlerin örgütlü güçleri dağıtılmış ve susturulmuştur, sadece üniversitelerde politik canlılık ve devrimci mücadele hedef alınmamış aynı zamanda sosyal-bilimsel-fikrîsel canlılık da bu şekilde darbelenmiştir. Anti-bilimsel, anti-demokratik yöntemlerle üniversiteler idare edilmeyle, idari şekillenmiş YÖK’ten başlayarak Cumhurbaşkanlığına doğrudan bağlanmaya kadar vardırılmış, bu alan-

ve yaygın üniversiteler kurularak bu alanların sadece sosyalleşme alanına çevrilmesi örgütlenmiştir. Nitelikli, bilimsel üniversiteler oluşturma bunu besleme yerine bunu dağıtan ve olabildiğince niteliksiz üniversitelerin yayılması sağlanmıştır. YÖK tüm bu kurulmuş ağ üzerinde sıkı ve etkin bir denetim kurmuş ve zamanla bu alanları bir rant sahasına çevirmiştir. Eğitimin temel hak olması ilkesi kenara bırakıldığı gibi olabildiğince paralı hale getirilmiştir. Bugün anti bilimsel, anti-demokratik, devletin direkt denetimi ve kontrolü altında ve paralı eğitim sistemi “normal” hale gelmiştir.

GÖSTERMELİK REKTÖR SEÇİMLERİNDEN GÖSTERE GÖSTERE ATANMIŞ REKTÖRLER

Üniversitelerin yönetilme biçimi, idari yapısı, yönetim şeklinin oluşturulması bu alanların bağımsız, özgür alanlar olmasını yok sayma üzerine

KHK’ları ile rektörler atanmaya başlanmıştır. AKP-MHP bloğu faşist devlet için en makul en uygun olan biçimi bu şekilde hayata geçirmiş, normalleştirmiştir. 2018’de OHAL kaldırılmış ancak bu uygulama devam etmiştir. Akademik yeterlilik ölçüleri aranmadığı gibi, doğrudan ideolojik-siyasi tercihlerle üniversite rektörleri ve yönetimleri en pervasız şekilde belirlenmeye başlanmıştır. 2018’de rektörlerin profesör olması kriterine de son verilerek faşizmin üniversiteler için oluşturacağı yönetim sistemindeki tüm engeller kaldırılmıştır. Bu 4 yıllık dönem aynı zamanda akademik yaşamda bir kıyım sürecidir. Demokratik hakkını kullanan akademisyenler soruşturmalara tabi tutulmuş, mesleklerinden uzaklaştırılmıştır. Muhalif ya da muhalif potansiyeli olan hatta AKP-MHP’ye uzak duran akademisyenler ağır ideolojik ve politik cendere altında tutulduğu gibi, tüm

yönetim ve idari görevlerden uzak tutulmuştur. İzlenen politika mutlak biat mutlak itaat ve istikrarlı bir faşist dünya görüşüne sahip olma şeklinde biçim almıştır. Son 40 yılda zaten hiçbir hakkı ve örgütlülük düzeyi kabul edilmeyen öğrenciler bu süreçte daha fazla baskılanmıştır. En ufak örgütlenme talepleri baskılanmış, nesneleştirilme düzeyi boyutlanmıştır.

Son dört yıllık süreç YÖK yasası ve eğitim anlayışı ile üniversiteleri dikensiz, sükunetle durması ön görülen bir zincirle sıkı şekilde bağlamıştır. Üniversitelerde artık bilimsel eğitim, akademik özgürlük ve göstermelik demokratik haklar bir yana kırıntıların dahi gasp edildiği bir sistemle örülmüş ve yapılandırılmıştır. Paralı eğitim sistemi sermayeye üniversitelerin peşkeş çekildiği, burs sistemi vs. ile sermayenin ihtiyaçlarına göre şekillenmeyi öğrenciye dayatan daha derin düzeye ulaşmıştır. Okuldan mezun olup işsizler ordusunun neferi olmamak olanaklı değildir. Sermaye üniversiteleri bir ahtapot gibi sararken kendi ihtiyaçlarına uygun çalışmalar yapma şartı ile akademik özgürlüğe ikinci zinciri de güçlü şekilde atmıştır.

BOĞAZIÇI DİRENİŞİ VESİLESİYLE ANDAKİ SOMUT GÖREVLERİMİZ

Boğaziçi Üniversitesi'nde yeni rektörün atanmasına karşı verilen tepki özünde özerk-demokratik üniversiteler isteminin, arayışının ve özleminin bir sonucudur. Nesneleşmiş öğrenciler, nesneleşmiş akademisyenler, bitmek bilmez baskılar, atamalarda aşığılayıcı pervasızlık sorunları biriktirmiş ve Boğaziçi gibi bir üniversitede yapılan atamayla patlamaya dönüşmüştür. Bu tepki, bu üniversitenin özgünlüğüyle ve belli gelenekleriyle açıklanabilir yanları barındırmakla birlikte artık bu noktada ulaşılan pervasızlığın ve yönetim anlayışına ve yaklaşımına duyulan tepkinin bir sonucudur. Bu bağlamda biat etmekten bıkan, baskılanmaktan usanan, hiçbir hakkı olmaksızın sadece amfileri doldurup sorumluluğunu yerine getirmeyi dayatan makinalaştırmaya karşı bir tepkidir. Sorun ise geneldir. Bu özgülde mücadele ve kavganın özerk üniversiteler, demokratik üniversiteler formülasyonuna kavuşması önemlidir. Buradan çıkan tepki ve buna verilen toplumsal destek ülkenin politize olmuş yapısı ve sistemden rahatsızlığın bir sonucu iken, diğer bir yan ve dinamik ise özerk ve demokratik üniversite talepli mücadeleye yönelik işaret tabelası olma durumudur.

Hızla özerk ve demokratik üniversite talebi ekseninde bir hat örülmelidir. Öncelikle son dört yılda nasıl bir uygulama yapıldığı, akademik yaşamdaki ağır baskı, öğrencilerden sonra öğretim görevlilerinin de göstermelik haklarının dahi nasıl gasp edildiği anlatılmalıdır. Ancak sorunun YÖK'ten başlayan yapısı ve yasal düzenlemelere dayandığı aktarılmalıdır.

Bu bağlamda somut ve net bir özerk-demokratik üniversite anlayışı nedir sorusuna yanıt verecek materyal ve mücadele programı hazırlanmalıdır. Öğrencilerin ve öğretim görevlilerinin tüm idari yapıda devre dışı bırakılması, Cumhurbaşkanlığı'nın denetiminde bir yönetim anlayışı teşhir edilmelidir. Adeta tek bir rektör vardır o da Cumhurbaşkanı. Tüm üniversitelerin rektörü odur. Atadığı görevliler ise rektörlük görevinden çok belirlenmiş çerçeve ve sistemin ihtiyaçlarına uygun olan memurlardır. Bunlar sarı ve net biçimde ortaya konmalıdır. Tüm devrimci-demokratik gençlik özneleri demokratik üniversite talebini net bir şekilde dilendirilerek bu eksende ortak mücadeleyi büyütülmelidir.

Bu çağrımız tüm üniversite öğrenci ve öğretim görevlilerinedir. Tüm ilericiler, demokrat, devrimci kesimlerle bu mücadele eksenine odaklanmış bir ortak mücadele programı oluşturulmalıdır. Bu bağlamda ilk olarak üniversitelerde eyleme geçen dayanışmaların birbiriyle koordineli ve "özerk-demokratik üniversite istiyoruz" politik talebiyle hızlıca bir süreci örgütlememiz gerekmektedir. Birbirinden bağımsız dağınık ve yönsüz taleplerde veya salt "kayyum-rektörler gitsin"e endeksli değil toplamda var olan çelişki etrafında bir süreç örgütlenmelidir. Ülkenin değişik bölgelerinde yaygınlaşan bu tepkiyi politik bir talep etrafında buluşturmak devrimci gençlik mücadelesinin andaki somut görevidir. Geçtiğimiz yıllardaki taşınma karşıtı eylemlerden yemekhane eylemlerine baktığımızda politik taleplerle buluşmayan yönsüz kendiliğinden hareketler sönmülmeye mahkûmdur. Bizim bu mahkûmiyeti tersine çevirmek gibi bir sorumluluğumuz var. Karşımızda tüm öğrenci gençliği ilgilendiren ve gelişen bir Boğaziçi Direnişi gerçekliği söz konusu. Bu gerçekliğe hükmetmek için öncelikle onu keşfetmek gerekmektedir. Bizim andaki keşfimiz öğrenci gençliğin "özerk-demokratik üniversite" talebidir. Bu talep mücademizin esas konusu olmalıdır.

Boğaziçi'ne Destek Büyüyor

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin atanan kayyum rektöre karşı yaptığı eylemlere İstanbul, Eskişehir, Antep, Dersim, Antakya, Mersin, Adana, Kayseri, Kastamonu, Ankara ve Artvin'de öğrenciler destek verdi.

Boğaziçi Üniversitesi'nde kayyum rektöre karşı yapılan eylemin ardından 40'dan fazla öğrenci ev baskınlarıyla gözaltına alınmış, işkencelere maruz bırakılmıştı. Gözaltına alınan öğrencilerin tümü adli kontrol şartıyla serbest bırakılırken Boğaziçi Üniversitesi'nde ve farklı üniversitelerde eylemler devam ediyor.

Boğaziçi Üniversitesi'nde kurulan çadırlarda nöbet eylemleri sürerken, İstanbul Teknik Üniversitesi (İTÜ) öğrencileri de kendi üniversitelerinde rektörlük binası önünde yaptıkları basın açıklamasıyla eyleme destek verdi.

İTÜ'de eylem öncesi kampüse akrep tipi zırhlı araç ve TOMA getirildi. Ablukaya alınan üniversitede yapılan açıklamada, "Üniversitelerin özgür düşünce ortamına müdahale eden iktidar, talepleri duymak zorundadır. Biz de İTÜ öğrencileri olarak bu görevi üstleniyor direnişi büyütme sözü veriyoruz" denildi.

NECDET DE VERŞAN DA MELİH DE GİDECEK

Ankara'da Boğaziçi Üniversitesi'ne kayyum rektör atanmasını protesto eden öğrencilere polis saldırdı. Aralarında Partizan ile YDG okurlarının da bulunduğu en az 20 öğrenci gözaltına alındı.

Polis saldırısına tepki gösteren öğrenciler, "Üniversiteler bizimdir" ve "Kayyum defol" sloganları attı. Gözaltı sırasında gençlerin elinde bulunan pankart ve dövizler de polisler tarafından parçalandı. Polis yüzlerini kameraya almak için Sakarya Caddesi'nde bulunanlardan maskelerini açmasını istedi. Polisin tutumuna halk tepki gösterdi. Yaşlı bir kadın polisler tarafından zorla alandan uzaklaştırıldı.

Ankara Üniversitesi'nde ise öğrencilerin yapmak istediği eylem öncesi Tandoğan Kampüsü polis ablukasına alındı. Öğrencilerin kampüs önünde yapmak istediği açıklama engellendi. Kampüsü ablukaya alan polisler öğrencileri GBT ile taciz etti.

Öğrenciler kampüs içerisinde gerçekleştirdikleri yürüyüşün ardından rektörlük binası önünde açıklama gerçekleştirdi. Açıklamada, "Boğaziçi'nden yükselen sesi kampüslerimizde büyütme için bütün sıra arkadaşlarımızı bizim olanı geri almaya çağırıyoruz" denildi. Öğrenciler "Boğaziçi öğrencilerinin talepleri bizim taleplerimizdir diyoruz. Necdet de Verşan da Melih de gidecek; üniversiteler bizimle özgürleşecek. Yaşasın öğrenci dayanışması" ifadeleri kullanıldı.

İstanbul Üniversitesi öğrencileri, Boğaziçi Üniversitesi öğrencileriyle dayanışmak için Beyazıt Ana Kapı önünde basın açıklaması düzenledi.

Öğrencilerin eylemi öncesi Beyazıt Meydanı polis ablukasına alındı. Polis, Beyazıt Ana Kapı önünü de bari katlarla çevirdi. Öte yandan alana gelenler GBT kontrolü adı altında polis tarafından taciz edildi.

Basın metnini okuyan Özgür Özdemir, AKP'nin yaptığı atamalar ve müdahalelerle üniversite bileşenlerinin, öğrencilerin, emekçilerin ve akademisyenlerin okul içerisinde söz söylemelerini engellemeye çalışarak bu sürecin aktörü olduğunu kaydetti.

Artvinli gençler, Boğaziçi Üniversitesi'ne AKP'li Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan tarafından rektör olarak atanan Melih Bulu'yu protesto eden öğrencilere destek verdi.

Artvin'de basın açıklaması düzenleyen gençler, Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin yanında olduklarını kayyum rektör istemediklerini söyledi.

Boğaziçi Üniversitesi öğrencilerinin, rektörün seçim yoluyla gelmesi yönündeki taleplerini sahiplenen Artvinli gençler, "YÖK kalkacak polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek" sloganı attı.

Aralarında Yeni Demokrat Gençlik okurlarının da olduğu Munzur Üniversitesi öğrencileri, Boğaziçi Üniversitesi'ne atanan kayyum rektöre karşı İnsan Hakları Derneği Dersim Şubesi'nde basın açıklaması düzenledi.

Kadınların Erkek Egemen Yargı ile İlişilenme Biçimi Üzerine

Kadınların, yargı sistemleri ile çatışmasının bin yıllardır sürdüğünü bilmekteyiz. M.Ö. 1760 yıllarında "Hammurabi Kanunları" ile başlayan "kutsal ailenin" korunması için yazılı hale getirilen kanunlar, günümüzde de aynı amaçlarla modernleştirilerek dayatılmaktadır. Kadınların "statülerinin" toplum tarafından ayırt edilebilmesi için köle olan ve olmayan kadınlar arasında biçimsel farklılık yaratılmaktaymış. Köle olan kadınların başlarını örtmeleri yasaklanmıştır. Günümüzde de "Örtüsüz kadın perdesiz eve benzer ya satılıktır ya da kiralık..." gibi sözler duyarız. Bin yıllardır "örtünmeyle" kurulan ilişki kadının bedeni ve ruhuna sahip olmakla ilintili bir şekilde işlenmektedir. Tevrat'ta, İncil'de ve Kuran'da da kadınlar üzerine yazılmış pasajlar kadınların toplumda varlık zeminini yıkmak için erkek egemen zihniyete hizmet etmiştir. Dini kitapların yasa gibi işlenmesi de cins ezilmişliğini perçinleyerek arttırmıştır. Yargı ezilmiş cins ve uluslara, işçi ve emekçiye adaletli davranmamaktadır, davranamaz.

Tarih dediğimiz olgunun "sınıflar mücadelesi"nden ibaret olduğu gerçeğiyle bir sınıfın kendisini bir diğer sınıfı bastırmak için ikame ettiğini söyleyebiliriz. Buradan hareketle tarih boyunca ezen sınıflar devlet, ordu, polis gücü vb. güçlerle kendi sınıf çıkarlarını ve egemenliklerini süreğen kılacak uygulamalar ve kurumlar inşa etmişlerdir. Bunun bir sonucu olarak da yargı ve kanunlar ezen sınıfın denetiminde onun sınıf çıkarlarına uygun olarak ortaya çıkmış ve kendi varlığının sigortası işlevi görmüştür. Erkek egemenliğinin kendisini sürekli olarak ürettiği binlerce yıllık bir toplumsal düzende yargının niteliği de elbette ki erkek egemen olmaktadır.

Hâkim sınıf ve cins, egemenliğini korumak için belirlediği sınırlar içerisinde hak talepleri yapılabilecek bir yargı sistemi oluşturmuştur. Ezilen sınıf ve cinsin mücadelesinin yoğunlaştığı ve sınıfın çıkarlarına uygun kazanımlar sağladığı oranda ezen sınıf ve cinsin belirli tavizler verdiğini ("eşitlikçi" yasalar, vergi affı vb.) söyleyebiliriz. Nihayetinde sınıflı ve egemen cinsiyetin olduğu toplumlarda yargı, mevcut düzeni sürdürme ve besleme görevini üstlenmiştir. Bağımsız ve adil olmasını beklemek çok iyi niyetli bir istek olacaktır. Yani Türkiye Cumhuriyeti 1982 Anayasası'ndaki "kanun önünde eşitlik" maddesindeki "Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir." ibaresi bir safsatadan ibaret.

Erkek egemen yargının öz savunmalara karşı tutumuna bakarak ve kadın katillerine, tacizci, tecavüzcülere, çocuk istismarcılarına verdiği cezalarla bunu daha da derinleştirerek anlatabiliriz. Melek İpek, kendisine ve çocuklarına yıllardır işkence yapan erkeği öldürdüğü için tutuklu yargılanıyor. Nevin Yıldırım, kendisine sistematik bir şekilde tecavüz eden Nurettin Gider'i öldürdüğü için "iyi hal indirimi" dahi almadan müebbet hapis cezası aldı. Kadir Şeker, bir erkek tarafından şiddete uğrayan kadını korumak için müdahale ederken erkeğin ölümüne sebep olduğu gerekçesiyle 12 buçuk yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bunların yanı sıra AKP'li Şirin Ünal'ın evinde ölü bulunan Nadira Kadırova'nın dosyası takipsizlik kararı verilerek kapatıldı. İpek Er'i haftalarca alıkoyarak tecavüz eden ve intihara sürükleyen Uzman Çavuş Musa Orhan erkek egemen faşist devletin desteğiyle tutuksuz yargılanıyor. Haber sitelerinde şöyle başlıklar görüyoruz: "Cinayete teşebbüsten gözaltına alındı, aynı gün serbest bırakıldı, 20 gün sonra eşini katletti", "Koruma talebi reddedilen kadın 10 gün sonra katledildi", "60 defa şikâyet ettiği eşi tarafından katledildi" ve sayamayacağımız binlerce haber mevcut. Erkek egemen yargının; tecavüze uğrayan kadınların "bekaretiyle, ne giydiğiyle, alkol oranıyla" ilgilendiği, tecavüzü, tacizi ve şiddeti meşrulaştırdığı bilinmez bir şey değildir. Her gün televizyon kanallarında ve çeşitli medya organlarında kadın düşmanı politikaların propagandası yapılmaya devam ediyor. Burjuva ve erkek egemen medyanın haber dili de bu politikaları beslemeye devam ediyor.

Profesör sıfatıyla televizyona çıkarılan devlet destekli kadın düşmanları demeçler vererek çocuk istismarı affı yasasının zeminini hazırlamaya çalışıyor. Kadınlar sansürlenmeye ve engellenmeye devam ediyor.

Erkek egemen faşist devlet ve yargısı tarafından İstanbul Sözleşmesi ve 6284'ün bir karşılığı yoktur, 2014 yılında yürürlüğe girdikten sonra da uygulanmamıştır. TC devletinin kadınları korumak gibi bir misyonu yoktur, bunu görev edinmez, kuruluş kodları gereği de edinemez. O ailenin kutsallığı ve kadının aile içindeki görevleriyle ilgilenir. Açıkçası 6284 kadınların güvenesi olamaz, kadınların güvencesi kadın kurtuluş mücadelesidir. Bütün bunlarla beraber erkek egemen yargı sisteminde açılmış her gedik, yürünmüş her yol ve kazanılmış her hak kadın kurtuluş mücadelesinin kazanımlarıdır. Bu kazanımları savunmak da mücadele yürüten kadınların görevidir. İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı kanun, yılların mücadele birikiminin bir yansıması-ken bugün erkek egemen devlet buna karşı geliştirdiği saldırılarla mücadelenin gerilemesini hedeflemektedir. Kadın kurtuluş mücadelesi dünya genelinde yükselişte ve Türkiye'deki kadınlarla da buluşarak yükselmeye devam ediyor. Kadınlar omuz omuza olmanın verdiği güvenle, devletin her türden gerici ve kadın düşmanı politikalarının karşısında durmaktan çekinmemektedir.

Türkiye Cumhuriyeti 1982 Anayasası Madde 2: "Türkiye Cumhuriyeti (...) bir hukuk devletidir." Hiçbir gerçekliği yansıtmayan bu madde erkek egemen faşist karakterli devletin kendini teşhiridir. Erkek egemen devlet ve yargısına karşı atılan her slogan, yapılan her eylem biz kadınları, kadın kurtuluş mücadelemize daha sıkı bağlamaktadır. Hesap sorma bilinciyle kinimiz daha da büyümektedir. Yalnız değiliz, yalnız yürümeyeceğiz.

Faşizm Tartışmalarında Gizli Burjuva Demokrasisi Arayışları

ABD Başkanlık seçimlerinin, Trump'ın önderliğinde kongre binası baskınıyla sonuçlanması ABD başta olmak üzere birçok ülke nezdinde faşizm tartışmalarını hızlandırdı. Bu tartışma aslında birçok ülkede "sağ", "sağ-muhafazakâr", "sağ-popülist", "faşist" diye tanımlan partilerin hükümete gelmesi ya da ciddi oranda güçlenmesiyle başlamıştı. Fransa, Brezilya, Macaristan ve daha birçok ülkedeki siyasi değişimlerin bu tartışmalara öncülük ettiği söylenebilir. Kimi yazarlar bu durumu "neo-faşizm", "post-faşizm" kavramlarıyla tartışırken ülkemiz özgülünde ise yazar Ergin Yıldızoğlu öncülüğünde "süreç olarak faşizm", "yeni faşizm" tartışması gelişmeye başladı.

Kuşkusuz ülkemizde faşizm tartışmaları yeni değildi ve özellikle AKP/Erdoğan üzerinden bu tartışma uzun bir zamandır sürüyordu. Hatta Türkiye özgülünde devlet yönetimine bir türlü "faşizm" diyemeyen onun yerine "Bonapartizm, İslami faşizm, Rabiacılık, tek adam yönetimi, otokrazi, post-faşizm, faşizan Bonapartizm, AKP faşizmi, dinci faşizm, istibdat, şefci-Bonapartizm" gibi kavramlar türeten birçok tartışma ortaya atıldı. Aslında bu kavram karmaşası, kafa karışıklığının başka bir deyimle teorik-ideolojik bulanıklığın da göstergeleriydi. Bu kafa karışıklığının en önemli yansıması ise faşizmin TC devletiyle olan köklü ilişkisini kavramak yerine onu AKP ile tanımlayan, onunla başlatan ve özdeşleştiren tartışmaların ağır basmasıydı. Öyle ki teorik olarak devletin faşist niteliğini tanımlayan kimi devrimci hareketler dahi özellikle "AKP ve saray faşizmi" söylemlerine ricat etti.

ABD gibi kapitalist-emperyalist ülkelere dönük faşizm tartışmaları uluslararası ölçekte sürdüğü gibi ülkemizde de kendi "meşrebinde" sürüyor. Meşrebinde diyoruz çünkü dünyadaki faşizm tartışmalarına ülkemizden katılan yazarların yaklaşımlarına baktığımızda "AKP/Erdoğan" bakış açısının darlıklarını fazlasıyla görüyoruz. Hal böyle olunca değişik ülkelerdeki siyasi gelişmelere yaklaşım da daha baştan eksik veya yanlış bir kurguya oturtulmuş, sakatlanmış oluyor. Tartışmalarda ülke ve süreç farklılıklarının genellikle göz ardı edilmesi; örneğin emperyalist-kapitalist ülkelerle yarı sömürge-yarı feodal ya da yarı sömürge-geri kapitalist ülkelerin

kategorik bir ayrıştırmaya tabi tutulmaksızın ortak veçhelerle tartışılması, faşizm tartışmalarını da nesnel koşullardan ve sınıfsal ilişkilerden bağımsız tartışma hatasını ortaya çıkarıyor. Bu durumda ABD, Fransa, Macaristan, Brezilya veya Türkiye gibi farklı sosyo-ekonomik yapıya sahip ülkeler, "benzerlikler" üzerinden aynı çuvala konup tartışılabilir.

Bu benzerlikler özellikle siyasi yöntem ve gelenekler ile dini-kültürel kimlikler üzerinden kuruluyor. Bu temelde de tek adam/lider, şovenizm, ırkçılık, kadın düşmanlığı, 'militarizm', muha-

rine yedeklenme sonucu doğururken ABD'de ise Trump karşıtlığına dayalı yaklaşımlar Biden'in desteklenmesi gibi bir sonuca varmıştır. Bu konuda yine bu sayfalarda yayımlanan "ABD Seçimleri: Ölümü Gösterip Sıtmaya Rıza Üretmek!" başlıklı polemik yazısı hem Filipinler Komünist Partisi ve ABD Devrimci Komünist Partisi'nin ABD seçimleri noktasındaki yanlış değerlendirmelerini hem de faşizm tartışmalarını ele alması bakımından önemini korumaktadır.

Bahsi edilen süreçlerde siyasi ve kültürel benzerlikler bulmak fazlasıyla mümkündür. Hatta bu benzerlikleri sadece günümüzden değil Hitler, Mussolini örnekleri üzerinden de bulmak mümkündür. Nitekim birçok yazar bu benzerliklere de atıf yapıyor ve kendince geniş bir çerçeveye tanımladığı "faşizm"e dayanaklar ortaya koyabiliyor. Tüm bunlar bir yere kadar anlaşılabilir ve hatta faşizmi tahlil etmede yararlanılabilir verilerdir. Kurulan benzerlikler dünyada gelişen siyasi eğilimleri ve bunun her bir ülkedeki yansımasını anlamamıza yardımcı olsa da faşizmi tanımlamaya yeterli değildir. Bu benzerlikler, hâkim sınıfların ekonomik-siyasi krizinin derinleştiği birçok dönem için siyasi

aktörlerin yönetim manevraları veya iktidarı ele geçirme taktikleri olarak da tartışılabilir. Bu süreç faşizmi mutlak olarak yadsımaz fakat kendi başına faşizmin bir kanıtı olarak da sunulamaz. Sorun bu şekilde yanlış temelde ele alındığında bunun sistem karşıtı mücadeleyi hangi yanlış sonuçlara taşıdığı örneklerle sabittir. Ülkemizde AKP/Erdoğan karşıtlığıyla özdeşleştirilen faşizm sorunu; sistem, devlet karşıtı mücadele veren hareketlerin önemli bir kesiminde, gizli veya açık bir biçimde düzen içi muhalefet veya diğer düzen partile-

tespiti yapmaktan kaçınırken kimi görüşler ise devletin kurucu ideolojisi Kemalizme faşizmi yakıştıramadıkları için bu tespitten hep uzak dururlar. Oysa Türkiye'nin kuruluşundan bugüne sosyo-ekonomik gerçeklerini ve bu gerçekler üzerinde şekillenen Kemalizmin niteliğini bilimsel bir biçimde analiz edebilselerdi faşizmin yarı sömürge-yarı feodal bir ülkede hangi nesnel gerçekler üzerine yükseldiğini ve hangi sınıfsal ilişkilerin bir sonucu olduğunu da doğru kavrayabilirlerdi.

Faşizm bizim gibi ülkelerde, emperyalizme göbekten bağımlı yarı sömürge bir ekonomi (zayıf ekonomi) ve onunla bağlantılı feodal bir despotizm ile şekillenmiştir. Ekonomik, siyasi, ulusal, kültürel vb. tüm uygulamalarıyla da bu niteliğini ("açık terörcü diktatörlük") binlerce kez ortaya sermiştir. Bugün ABD'de Trump'un temsil ettiği siyasi yönelimleri, kongre binasının basılmasını veya kısmi şiddet olaylarını görüp bunun üzerinden faşizm tartışmaları yapanlar ne yazık ki ülkemizdeki onlarca kitlesel katliamı, yüzlerce faili meçhulü, dünden bugüne yüzbinlerce siyasi tutsağı, baskı ve yasaklarla dolu siyasi-kültürel yaşamı, işkenceye maruz kalan yüzbinleri, kafası kesilen devrimcileri vb. doğru görememekte, faşizme delalet saymamaktadır. ABD'de burjuva devlet kurumları Trump'un girişiminin önünü kesebilmişken Türkiye'de hâkim sınıfların ve devletin baştan ayağa faşist kurumsallığı, bu görüş sahiplerine göre yine de faşizm tespitini hak edememektedir. Onlara göre bu olsa olsa ya faşizm öncesi henüz oluşmamış tarihsel bir süreç ya da AKP/Erdoğan'ın iktidarına özgü bir niteliktir. Bu görüşün doğal sonuçları iki farklı yanışa birden kapı aralamaktadır. Ya AKP/Erdoğan başarılı olacak ve faşizm kurumsallaşmasını tamamlayacaktır veya başarılı olamayacak ve "eski güzel günlere" (AKP/Erdoğan'sız faşizm) geri dönelecektir. Bu düşüncenin siyasi sonuçları ise AKP/Erdoğan karşıtlığı üzerine yükselen bir düzeniçilik, burjuva demokrasisi arayışları, parlamentarizm, hâkim sınıfların muhalefetteki kliğine yedeklenme ve en ilerisi reformizm olacaktır. Tartışma devam etmek üzere son olarak şunu belirtelim ki söz konusu faşizm analizleri hem dünyadaki hem de ülkemizdeki ekonomik-siyasi gelişmeleri analiz etmekte yetersizdir ve yanlış siyasi stratejiler de bu yanlış analizlerden ileri gelmektedir.

Devrimci İddia ile Harmanlanan Devrimci Coşkuyu Sürekli Kılalım

Devrimci heyecanı diri tutacak olan devrimci eylemdir. Devrimci eylemin en temel sacayağı kitlelerle bütünleşen bir pratiğin adımlarını atabilmektir. Şimdi biz İbrahim yoldaşın mirasçıları olarak, böyle bir partinin militanları olarak, “halka hizmet” şiarını kuşanarak, mütevazı ama ileriye doğru güçlü adımları atabilmek için kitlelerin içinde, onların heyecanlarından esinlenerek, parçalı olanı bütüne kanalize ederek bir konumlanış içinde olmalıyız.

“Kaybettiğinde değil, vazgeçtiğinde yenilirsin.” (Che)

“Devrim iddiası” kavramı sınıf mücadelesi tarihi içinde sık sık gündeme gelmiş, getirilmiştir. Sözlük anlamı, “dediğinde direnmek, inat etmek” olan “iddia” kelimesine devrim hedefini eklediğimizde her şart ve koşulda devrimde/devrimcilikte inat etmek, vazgeçmemek, mücadeleye güçlü katılımı koşullayan “devrim iddiası” çıkar karşımıza. Devrimci iddia, teori ve pratiğin bütünlüğü içinde ideolojik olarak donanım, söz ve eylem birliğinin gücüyle anlamlıdır.

Devrimci iddia soyut bir kavram değil, sürekli kendini yenileyen, her dönem sürecin politik karakterine uygun olarak yeniden üretilen somut bir pratiktir. Marx’ın ünlü tezinde söylediği “dünyayı değiştirme” iradesi onun temelidir. Proleter devrimcilerin yoğunlaşacağı yer bu değişme/değiştirme iradesinin somutta nasıl karşılık bulduğu, bulacağıdır.

Peki devrimci iddiamızın sınınaacağı yer neresidir? Bu sorunun cevabını Mao yoldaşın bir alıntısı ile yanıtlamak mümkündür. “Bir gencin devrimci olup olmadığını tayin etmek için ölçüt nedir? Bunu nasıl fark edebiliriz? Bunun için tek ölçüt vardır, bu onun geniş işçi ve köylü yığınları ile kaynaşmayı isteyip istememesi ve bunu uygulayıp uygulamamasıdır.”

Devrim kitlelerin eseridir. Kitleler yığınlar halinde ayaklandıklarında bir sınıf, diğer sınıfı alt edebilir. Ancak kitlelerin ayaklanması yetmez, ona önderlik eden, ideolojik-politik olarak donanımlı, kitlelere bilinç taşıyabilecek, örgütleyebilecek,

harekete geçirebilecek, savaştıracabilecek bir öncüye ihtiyaç vardır. Günümüzde emperyalist kapitalizme ve onun uşaklarına karşı bu öncülük görevini yerine getirecek olan ise proletaryanın öncü ve örgütlü müfrezesi olan Proletarya Partisi'dir.

İşte tam da bu nedenle bu görevi üslenmiş olan bir partinin militanlarının devrim iddiasını Mao yoldaş, kitlelerle ilişkilendirilmedi, onları örgütleme ve harekete geçirme pratiğinde somutlamıştır. Bir anlamda devrimin öznelere ile kurulan bağın, kitlelerin gücüne olan inancın, devrimci iddia ile kopmaz bir biçimde bağlı olduğunu ortaya koymaktadır.

Anlamamız ve kavramamız gereken, eğer ki devrim kitlelerin eseri ise “Kitleleri örgütlemenin, dev-

rimi örgütlemek”, kitlelerle geliştirilen örgütlü ilişkilerin, devrimci mücadeleyi ilerletmek olduğudur. Proleter devrimcilerin, kitlelere rağmen, kitleler olmaksızın, kitleleri hedeflemeyen bir görev anlayışı yoktur, olamaz. Bunun için bilime yönelmek, proletarya partisinin stratejik yönelimini kavramak, güncel politikalar ışığında kitlelerin somut ihtiyaçlarını açığa çıkararak, onu genelleştirilerek devrimci mücadeleye kanalize etmek ve tüm hücrelerimizle pratiğe yönelmek, proleter devrimcilerin en başat görevleridir. Bu yönelim; güçlü bir iddia kadar bunu hayata geçirecek profesyonel bir devrimci örgüte de ihtiyaç duyar. Böyle bir örgütün militanlarının da o profesyonelliği yaşama geçirecek amatör bir ruha ihtiyacı vardır. Profesyonel çalışma tarzını amatör bir ruhla

hayata geçirmek için en çok ihtiyaç duyulan olgulardan bir tanesi ise devrimci heyecan/coşkudur.

İçinden geçtiğimiz süreçte gerek dünya genelinde gerekse de ülkemiz özgülünde devrimci mücadeleye yönelik egemenlerin ideolojik ve fiziki saldırılarının çok yoğun yaşandığı pratikler mevcuttur. Kuşkusuz bu saldırıların bir ayağını da yığınların, karamsarlığın, devrime olan inançsızlığın körüklendiği ideolojik saldırılar oluşturmaktadır. Yani bir anlamda kitlelerde devrime, proleter devrimcilerde ise devrimci iddiaya yönelen saldırılardır. Böylesi süreçler, iradenin daha fazla sınındığı, ayakta kalmanın, direnmenin daha fazla anlamlarla yüklü olduğu süreçlerdir. Ancak ayakta kalmak ve direnmek, sadece anı kurtarmak değil, gele-

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz! (V.I. Lenin)

ceği kazanma iddiasını taşıyorsa anlamlıdır. Böylesi süreçlerde ideolojik sağlamlık, proleter ideolojinin yön verdiği stratejik yönelim ve bu stratejiyi besleyen taktiksel hamlelerin kitlelerle daha güçlü buluşması, kitlelerin somut talepleriyle bütünleşmesi, “kitlelerin dağınık fikirlerinin alınarak, onların sistemli bir hale getirilmesi ve tekrar kitlelere taşınması, ta ki kitleler bunu sahiplenene kadar” anlayışından beslenen kitle çizgisinin yaşam bulması oldukça önemlidir.

Tüm bunlar taşıdığımız iddianın politik-pratik görevlerimize yansması, yaşam bulmasıdır. Devrim gibi bir iddiamız varsa, kitlelerle buluşmalıyız. Kitlelerle iç içe olmalıyız. Devrim gibi bir iddiamız varsa devrimin politik-pratik görevlerine dört elle sarılmalıyız. Devrim gibi bir iddiamız varsa onun sadece söylemde değil aynı zamanda ve esas olarak pratikte yaşam bulmasını sağlamalıyız. Ancak bunları pratiğe dökmek de, Sefagül Kesgin yoldaşın dediği gibi “Bir şeyi istemek yetmez. Onu şiddetle arzulamak gerekmektedir.” sözlerinin yaşam bulduğu oranda mümkündür. İsteği şiddetli arzuya çevirecek olan ise onun heyecanını sürekli hissedebilmekten geçmektedir.

İDDIAMIZ VARSA KAZANACAĞIMIZ ŞEY İÇİN HEYECAN DUYARIZ

Tüm duygularımızı şekillendiren olguların maddi temeli olduğu gibi devrimci heyecanımızı besleyen esas olgu da sınıf mücadelesinin kendisidir. Sınıf mücadelesi bütünlüklü bir olgudur. Parçadaki gelişmelerin, direnişlerin, zaferlerin, yenilgilerin toplamıdır. Tüm bu süreçlerin toplamında, zafer anlarında, ileriye doğru atılan güçlü hamlelerde, kitlelerin kendiliğinden

de olsa gelişen toplumsal/sınıfsal hareketlerinde yaşadığımız coşku ve heyecanı, gerileme dönemlerinde, pratik yenilgilerde, kitlelerin tekil ve dağınık da olsa geleceğe bir tuğla ören direnişlerinde ders ve deneyimler çıkarmasını bilerek yaşamak zorundayız.

Kuşkusuz zaferler devrim mücadelemizin olumlu ve büyütülmesi gereken adımları ise yenilgiler de ders ve deneyimlerle ileriye hedeflediğimiz oranda tarihsel anlamlar barındıran pratiklerin yaşam bulmuş halidir. Yaşamın çelişkilerle dolu olduğu, her şeyin karşıtıyla var olduğu gerçekliği bizlere hiçbir şeyin tek düze ve sürekli ileriye doğru bir hareket halinde olmadığını anlatmaktadır.

İşte bu değişkenlik halinde dahi iddia ile yoğrulmuş bir devrimci heyecan, her anı devrimin lehine sorgulamaya, devrim mücadelesine hizmet etmemize yarayacaktır. Böylesi bir birliktelik, akıl ve mantığın duygularla birleştiği, ona yön verdiği pratik konumlanıştır. Heyecan bir duygu yoğunlaşmasıdır. Devrimci heyecanı salt duygu olmaktan çıkaran ise ona rengini veren devrimci iddiamızdır. Devrimci heyecan; proleter devrimciler açısından, örgütün ve kitlelerin herhangi bir eyleminde, pratiğinde yükselen, sonradan sönmümlenen değil, sürekliliğin sağlanması, her daim diri tutulması gereken bir olgudur devrimci heyecan. Bu hangi göreve yaklaşım olursa olsun iş bitiriciliği, göreve kilitlenmeyi, sonuç alıcılığı güçlendirir. Kitlelerin kendiliğinden gelişen, heyecan veren, parçada yaşanan coşkularını bir sonraki aşamaya taşımamıza, stratejik hedefe yönlendirmemize yardımcı olur. Bunun için, devrimci

heyecanımızı diri tutacak olan esas nokta, stratejik hedefe kilitlenmektir. Yürüdüğümüz yolun uzun soluklu olduğunu kavramak, inişli-çıkışlı bir seyir izleyeceğini anlayabilmek,

yengiler kadar yenilgileri de içinde barındıracağını bilmek bu yürüyüşte devrimci heyecanımızın sürekli olarak diri kalmasına yardımcı olur. Ancak bu sadece bilme-anlama ve kavramayla değil bizzat pratiğin içine atılma, günün 24 saatini, yaşamın her anını devrime adamayla mümkün olacaktır. Yani bilme ve yapma arasında köprü kuran devrimci pratiğin kendisi, esas olarak da kitlelerle iç içe, onlardan öğrenen, onlarla yürüyen, kitleleri hedefleyen bir pratikle mümkün olabilir.

Böyle olunca kitlelerin somut taleplerle anlık eylemlerinin devrimci heyecanını da kuşanır ve kitlelerle birlikte harekete geçtiğimiz oranda ekonomik-sosyal-kültürel-siyasal-ulusal talepli eylemlerini stratejik hedefe yöneltebiliriz. Aksi takdirde kazanımla ya da yenilgiyle sonuçlansın, kitlelerin eylemleri bizler için anda yarattığı coşkudan öte bir anlam ifade etmez. Yaşadığı tarihsel koşullarda, Kaypakaya yoldaşın devrimci heyecanını sürekli diri tutan şey, bilime ve kitlelere inancı, kitle eylemlerinde onların parçadaki gücünü görebilmesine yardımcı olan katılımı olmuştur. Bunu ancak kitle eylemlerinde kitlelerle iç içe olarak yapmıştır. Değirmendere köylü direnişi, 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, Kürecik ve Derdim başta olmak üzere kitlelerle iç içe bir devrimci faaliyet içinde olması, inandığı bilim ışığında Türkiye devriminin yolunu çizmesine, onun pratiğinde her an devrimci heyecanla aktif görev almasına yardımcı olmuştur. Faşizm tarafından bastırılan kitle eylemlerinde dahi, kitlelerin harekete geçtiğinde egemenler açısından korku dağları

yarattığına şahit olduğu pratiklere dahil olması bu heyecanını sürekli diri tutmasını sağlamıştır. Bundandır ki, “Halkla, partinin çıkarları çatıştığında esas olan halkın çıkarı” demiştir. Ve devrimci yaşamı boyunca da halkın çıkarlarına hizmet eden bir pratiğin temsilcisi olarak Proletarya Partisi'ni yaratmıştır.

Devrimci heyecanı diri tutacak olan devrimci eylemdir. Devrimci eylemin en temel sacayağı kitlelerle bütünleşen bir pratiğin adımlarını atabilmektir. Şimdi biz İbrahim yoldaşın mirasçıları olarak, böyle bir partinin militanları olarak, “halka hizmet” şiarını kuşanarak, mütevazı ama ileriye doğru güçlü adımları atabilmek için kitlelerin içinde, onların heyecanlarından esinlenerek, parçalı olanı bütüne kanalize ederek bir konumlanış içinde olmalıyız.

Bugün içinden geçtiğimiz süreçte, faşizmin en azgın saldırılarıyla kitlelere ve onların öncülerine saldırdığı süreçte yapmamız gerekenlerin esin kaynağı buralar olmalıdır. Karanlığın en koyu olduğu anda dahi, tünelin sonunda beliren ışık misali kitlelerin parçalı eylemlerle yaktığı ışığa yüzümüzü dönmeliyiz. Bu parçalı duruşu tek bir noktaya yönelterek ışığın gücünü arttırmalı ve yolumuzu aydınlatmasına çalışmalıyız.

Bunun için bugün yetersiz ve cılız da olsa direnişte olan işçilerin, doğasına sahip çıkan köylülerin, üniversitelerde hakları için direnen öğrencilerin, işsizliğe, yoksulluğa karşı sesini çıkaran emekçilerin, kötü çalışma koşullarına karşı haykırışta bulunan sağlık emekçilerinin, bil cümle ışık yakan kitlelerin direnişlerine yüzümüzü dönmeliyiz. “Bize gerekli olan şey, heyecanlı fakat sakin bir ruh hali ve sıkı fakat düzenli bir çalışmadır.” (Mao)

Bu çalışmanın Proletarya Partisi'nin yön gösterdiği çizgide, kitlelerle birlikte yaşam bulabileceğini bilinçlerden çıkarmamalıyız. “Korkmuyoruz, Vazgeçmiyoruz, Direneceğiz, Kazanacağız” şiarları bugün küçük de olsa haykırılıyorsa, onun büyümesine hizmet edecek politik yönelim ve devrimci pratiğimizle geleceği kazanma iddiasıyla görevlerimize yüklenmeliyiz.

"Normalleşme": Filistin'e Karşı Siyonizmin Meşrulaştırılmasıdır

İsrail devleti 1948'de kuruldu. Sınırları Birleşmiş Milletler tarafından belirlendi. Çizilen haritanın şeklinde atfen siyonizmin Ortadoğu'nun kalbine saplanmaya benzetilmesi politik bir ironiydi. 70 yıl sonra bu Siyonist kama, Sünni Arap devletlerinin "normalleşme" anlaşmasıyla bir daha asla çıkarılamaz hale getiriliyor. Arap-İsrail çatışmasında normalleşme olarak ifade edilen süreç esas itibarıyla normal olanın meşrulaştırılmasıdır. ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda şekillenen Arap-İsrail ilişkileri, bugün yine ABD'nin bölgedeki çıkarları ekseninde "normalleştirilmektedir."

Hatırlanacağı üzere Siyonizmin Filistin'de kurulmasına Sünni Arap ülkeleri karşı çıkmış, başını Mısır'ın çektiği birçok Arap ülkesi İsrail'e savaş açmıştı. Tarihin cilvesi bu ki İsrail'le savaşanlar, Siyonizm'le "normalleşmeye" başlayan ülkelerin başını çekiyor. 1979 Camp David (Mısır ile yapılan anlaşma) ile başlayan süreç, 1974'te Ürdün'le yapılan anlaşma ile devam etti. Bugün adına "normalleşme" denilerek, BAE, Bahreyn, Sudan ve Fas aynı kervana katıldı. S. Arabistan, Katar, Umman yakın gelecekte kervana dahil olacaklar. Türkiye, Nijer ve Endonezya'nın da bu sürecin parçası olması bekleniyor.

EMPERYALİZM DENGELERİ DEĞİŞTİRİYOR

Neden bugün? Sorusuna sorduğumuzda karşımıza çıkan ilk olgu emperyalizm olacaktır. Son on yıllık süreçte, Suriye paylaşım savaşıyla birlikte Ortadoğu'daki dengeler önemli ölçüde değişti. Bu değişim Rus emperyalizminin etkin hamleleriyle ABD aleyhine oldu. ABD, savaşın başında oluşturduğu ittifakı koruyamadı. Bunun faturası, bölgede 70 yıllık hakimiyeti sonrası, nüfuzunun istediği politikayı uygulayamaz derecede azalması oldu. Rusya-Çin ve İran'a karşı yaptığı hamlelerin çoğu başarısız oldu. Bölgede eski gücüne kavuşmanın ve manevra alanını genişletmenin tek alternatif savaşı öncesi ittifakı yeniden oluşturmaktır. Emperyalistler arası çelişkide aleyhine gelişen süreci tersine çevirmenin, baş düşman ilan ettiği Çin'e yoğunlaşmanın, Avrasya pazarında aslan payını almanın önemli bir ayağı Ortadoğu'da hakimiyeti yeniden tesis etmektir. ABD için bu elzemdir. Bir diğer husus Libya, Suriye ve Doğu Akdeniz'deki enerji kaynakları ekseninde cereyan eden nüfuz savaşıdır. Doğalgaz ve petrol rezervi bölgenin jeostratejik önemini artırdı.

Bu kaynaklara hakim olmak, siyaset kurmasına yetmiyor, ki Suriye savaşı bunu fazlasıyla gösterdi.

ABD'nin süreç itibarıyla ihtiyacı olan bölgedeki işbirlikçi devletlerin arasındaki sorunları çözerek Rusya-Çin ve İran'a karşı güçlü bir cephe oluşturmaktır. İran karşıtlığı TC, İsrail ve Sünni Arap ülkelerini bir araya getirmede güçlü bir zemin olurken, Filistin sorunu, İhivancılık ve Vahhabizm tam tersi bir etki yaratmaktadır. Dolayısıyla ABD'nin önündeki en büyük engellerden biri Filistin sorunudur. "Yüzyılın barışı", "Arap NATO"su (İsra-

il destekli) kurma ve "normalleşme" adımları ABD'nin bölgede eski gücüne kavuşma isteğinin adımlarıdır. Güçlenen Rusya, Çin ve İran'a karşı, Ortadoğu'da yerel güç olarak Kürtler (KDP ve SDG) ABD'nin asıl hedeflerine ulaşmak için yeterli değildir. Bundan dolayı uzun süredir Arap-İsrail sorununu çözmek için çabılıyor, "normalleşme" anlaşmaları bu çabanın sonuç verdiğini göstermektedir.

ARAP MONARŞİLERİNİN TAKKESİ DÜŞÜYÜR

70 yıllık "düşmanlık"tan sonra "normalleşme"den bahsedilmesi Arap-İsrail çatışmasının dini olmayıp sınıfsal olduğunun ispatıdır. Ortadoğu'daki savaş bölgede kurulacak ittifakların da seyrini belirliyor. Arap-İsrail ilişkilerinde İran'ın Suriye, Irak, Yemen ve Lübnan'da etkinliğini artırması, İran'a karşı ittifak kurmayı zorunlu kılıyor. Bölgesel çıkarlara malzeme edilen Filistin sorunu, Arap monarşilerinin İsrail ile ittifak kurmasına ayak bağı olur hale gelmiştir. Şii yayılcılığı Sünni Arap monarşileri ve Siyonist İsrail için en önemli güvenlik sorunudur. Suriye savaşını Rusya, Çin ve İran'ın kazanması egemenliklerinin tehlikeye girmesi olarak görülüyor. Bu nesnel durum Sünni Arap devlet-

lerini ve Siyonizmi birbirine yakınlaştırıyor. Arap monarşileri ve Siyonizm emperyalistler arası çelişkide gelecekle ABD'den yana yer almakta görüyor. Nitekim ekonomik, siyasi ve askeri olarak tamamen ABD ve NATO'ya bağımlıdır. Çin ile ticari ilişkiler gelişse de bu ABD ile olduğu gibi bağımlılık ilişkisi değildir. İsrail açısından "normalleşme" her anlamda bir kazanım anlamına gelmektedir. Rusya ve Çin'de ABD'deki gibi Yahudi diasporası yoktur. Arap monarşileri ve Siyonizmin ABD ile ilişkilerini kökten değiştirecek bir konjonktür söz konusu değildir. Siyonizm için, Kör-

fez ülkeleri ekonomik pazar olmaları açısından önem arz ediyor. Arap monarşileri için, İsrail'in silah, teknoloji, tıbbi malzeme alanındaki gelişiminden yararlanmak, ABD'nin gözüne girmek, Arap bölgesinde hakim güç olmak, önem arz ediyor. Bu etkenler "normalleşme"ye duyulan rızanın başlıcalarıdır.

"Normalleşme" sürecinin en önemli ayağı kuşkusuz ki Türkiye'dir. AKP/RTE'nin İhivancı ve emperyalistler arası "denge" siyaseti süreci geciktiren bir etken olsa da TC açısından bu sonun başlangıcı niteliğindedir. Zira, TC'nin İsrail politikası RTE'nin şahsına münhasır olmayıp, yarı-sömürge bir ülke olarak emperyalizme bağımlı, onun izninden bağımsız bir politika değildir. İsrail ile "normalleşmeye" duyulan ihtiyacın en önemli ayağı Doğu Akdeniz'deki enerji kaynaklarıdır. İhivancı politikanın Katar ve Libya/Trablus Hükümeti ile yürümeyeceğinin ayırdına varan RTE, "one minute"ten on bir yıl sonra "İsrail ilişkileri daha iyi bir noktaya taşımaya arzu ediyoruz" demek zorunda kalmıştır. Doğu Akdeniz Gaz Formu (İsrail, Yunanistan, Kıbrıs Rum Yönetimi, Mısır, Ürdün, BAE, Filistin, Fransa, İtalya ve gözlemci ABD) üyelerinin D. Akde-

niz'deki enerji kaynaklarının üretimi, ticareti ve güvenliği konusunda anlaşmaları, TC'yi bu anlaşmanın dışında tutmaları TC'nin kabusu olan Anadolu'ya sıkışma korkusunu canlandırmıştır. Buna karşı hamle olarak Libya/Trablus hükümeti ile yapılan Munasır Bölge Anlaşması ve KKTC üzerinden hak iddiası sonuçsuz kalmıştır. Bunu tersine çevirebilmenin tek yolu ABD emperyalizmi tarafından önüne konulan İsrail ile "normalleşmenin" kabul edilmesidir. Denge siyasetiyle yeni Osmanlılık oynanırken, İhivancılıkla "bölge liderliği"ne soyunan TC Ortadoğu'dan dışlanmanın eşğine gelmiştir. TC'nin Gaz Formu dışında kalması, TC'nin jeopolitik konumunun fazlasıyla aşınacağı, alternatif bir enerji koridoru oluşacağı, kendi kara sularına sıkışacağı anlamına gelmektedir. Bu daralan çemberden çıkmak adına, daha önceden İsrail ile yapılan görüşmelerin tıkandığı nokta yine İhivancılık olmuştur. İsrail, Hamas'a verilen desteğin kesilmesini istemiş, TC masadan kalkmıştı. Geline aşamada "normalleşmeye" dümen kırılması İhivancı ve Yeni Osmanlı oyununun sonu anlamına gelmektedir. Bir diğer husus J. Biden yönetimindeki ABD emperyalizmiyle ilişkilerin nasıl olacağı konusudur. TC, İsrail kartıyla Biden yönetimine sıcak mesajlar yollama niyetindedir. Bununla, ABD yaptırımlarından kurtulunamasa da hafifletilmesi hesap edilmektedir. Daha da önemlisi, sorunlar yaşansa da eksenin her daim ABD-AB olduğu bir kez daha gösterilmektedir.

1978'de Mısır'la başlayan "normalleşme" bugün BAE ile devam ediyor. Siyonizme karşı gösterilen "tepki" nasıl ki dönemsel çıkarlar gereği idiye "normalleşmede" dönemsel çıkarların gereğidir. Burjuva siyasetle "normalleşmenin" karşılığıdır bu. Emperyalistlerin konumlanışına paralel bölgedeki işbirlikçi devletleri de buna göre konum almaktadır. "Normalleşme" denilen süreç Ortadoğu halkları-özellikle Filistin- için yeni felaketler anlamına gelmektedir. "Normalleşen" halklar arasındaki ilişkiler değildir, İsrail egemenleri ile Sünni Arap ve TC egemenleri arasındaki ilişkidir.

Ortadoğu halklarının özlemini duyduğu emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin "normalleşmesi" değil, devrimdir. "Normalleşme" yeni sorunlara neden olacak, halkların üzerindeki baskıyı arttıracaktır. Sorunu yaratanlar tarafından üretilen "çözümler" ezilen halklar için çözüm değildir.

"Örgütlenme ve İfade Özgürlüğünü Yok Sayan Yasaya Karşı Mücadeleye"

Demokratik kitle örgütlerinin (DKÖ) yürüttüğü faaliyetlere devlet müdahalesini arttırmayı öngören yasa teklifi TBMM tarafından onaylandı. Yasayla birlikte faşist TC devletinin derneklere kayyum atmasının yasal zemini oluştu. 15 Temmuz'daki darbe girişiminin ardından yaygınlık kazanan kayyum atamaları, peş peşe ilan edilen OHAL'lerin sonlanmasının ardından bu şekilde yasallık kazandı. "Kitle İmha Silahlarının Yayılmasının Finansmanının

ederek şunları kaydetti: "Yaklaşık 120 bin STK'yı ilgilendiren bu yasa teklifi karşısında STK'ların tepkilerini ortaya koyup, bunu doğru bir şekilde topluma taşıması gerekir. Konuya dair öncelikle STK'lar ve derneklere yönelik bilgilendirici seminerler ve toplantılar düzenlenmeli. Kanunun Anayasa'ya aykırılığından dolayı bu yasanın iptali için bütün STK'lar toplu olarak dava açmalıdır."

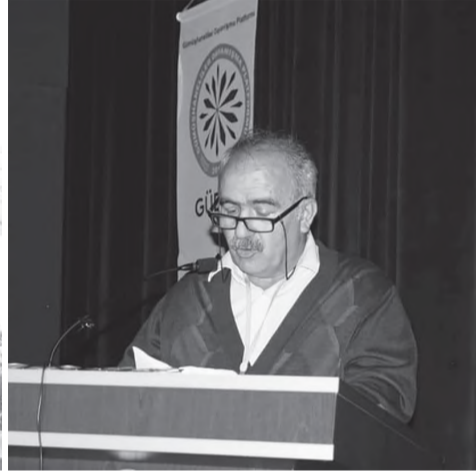
Gümüşhaneliler Dayanışma Platformu'ndan (GÜDAP) Kamil Koç, yasa-

olmayan herkesi, her şeyi her türden baskı aracı, yolu ve yöntemiyle zaptırap altına almaya çalışıyor. Örgütlenmeleri dağıtmak ve halkı tamamen örgütsüz bir hale getirmek istiyor. Böylece örgütsüz bırakılan bir halk üzerinde istedikleri gibi tahakküm kurarak iktidarlarının ömrünü daha da uzatmayı amaçlıyorlar" dedi.

"Tekçi anlayışın yeni ürünü olan bu yasa pandemi koşullarında krizin yine bir fırsata çevrilmesi durumudur" diyen Kaya, sözlerini şu şekilde

çıkma yasağı ve kısıtlamalar dayatılırken, rant projelerine hiçbir kısıtlama getirilmedi. Bütün yasak ve kısıtlamalara rağmen ülkenin her tarafında yerel mücadeleler gelişti. Siyasi iktidar yaşamın bütün alanlarını kontrol etmek için yasal düzenlemeler yapıyor. Uyguladığı sosyo ekonomik politikalar toplum tarafından kabul görmüyor, itirazlar toplumsal karakter kazanıyor" ifadelerini kullandı.

İHD İstanbul Şube Başkanı Gülseren Yoleri, çıkartılan bu yasa ile siyasi iktidarın dernek ve vakıfların baskı altına alınmayı hedeflediğini belirtti ve ekledi: "Masumiyet karinesini, örgütlenme özgürlüğünü, ifade özgürlüğünü yok sayan bir yasa bu. Sadece soyut bir iddia ile açılacak herhangi bir dava ile henüz ortada bir hüküm bile yokken dernek yöneticileri görevden alınabilecek, kayyum atanabilecek, dernek faaliyetleri durdurulabilecek, dernek yöneticilerinin ve derneğin mal varlığı dondurulabilecek. Bir yargı kararı yokken bu yapılabilecek" dedi.

Önlenmesi Hakkında Kanun Teklifi" adını taşıyan ama neredeyse bütünü DKÖ'leri ilgilendiren yasayla ilgili derneklerin fikirlerini aldık.

Karakoçan Dernekleri Federasyonu (KAR-DEF) Eren Akyol, yasanın AKP tarafından "ustalıkla" hazırlandığını ve daha önce belediyelere uyguladığı kayyum atama yöntemini STK'lere kullanmaya çalışıldığını belirtirken, "Sivil Toplum Kuruluşları'nı (STK) susturmayı amaçlıyorlar. Bu da Türkiye'deki yaklaşık 120 bin civarında dernek ve bu derneklere üye olan milyonlarca insanı dolaylı-dolaysız ilgilendiriyor. Bu yasa ile başta insan hakları derneği olmak üzere, kadın hakları, mülteci hakları, engelli hakları, çocuk-gençlik hakları ve LGBTİ+ hakları alanında faaliyet gösteren dernek ve vakıflar, çeşitli hukuk dernekleri, sosyal mücadele yürüten dernekler ile sosyal yardım için fon kaynakları kullanan dernekler, hemşeri dernekleri, spor kulüpleri, farklı inanç gruplarının dernek ve vakıflarının tümü tek imza ile kapatılma riskiyle karşılaşacak. Bu konuda açılacak idari davalar yıllarca süreceği için pratikte 'hızlı kapatma' prosedürü yaratmış oluyorlar" dedi.

Akyol, yasaya karşı oluşan tepkilerin yeterince örgütlenemediğini ifade

nın AKP ve MHP'nin oylarıyla kabul edildiğini belirtirken, "Siyasi iktidarın, derneklerin faaliyetlerinin durdurulması, derneklerin mal varlığına el konulması, yardım toplanmasına engel olma gibi neticeleri olacak bu yasayla amaçladığı; kendisi gibi düşünmeyen ve kendisine biat etmeyen sivil toplum kuruluşlarını ve demokratik kitle örgütlerini baskı altına almak ve susturmaktır. Gümüşhaneliler Dayanışma Platformu (GÜDAP) olarak, kendi yerelimizde ve ülke genelindeki doğayı ve yaşam alanlarımızı yok sayan, vahşi madden işletmelerine, HES'lerle derelerimizin kurutulmasına, ormanlarımızın yok edilmesine, doğanın ve yaşam alanlarımızın korunmasına yönelik vermiş olduğumuz mücadelemiz kesintisiz devam edecektir" dedi.

PSAKD Ataşehir Şube Başkanı Gülsev Kaya, bu yasayla İçişleri Bakanlığı'na dernek ve vakıf yönetimlerine kayyum atama yetkisi verildiğine değinirken, "Egemenler kendilerinden

sonlandırdı: "Bu durum hem dünümüze hem bugüne hem de geleceğe saldırıdır. Bu saldırıya birlikte karşı durmalıyız."

Munzur Çevre Derneği (MÇD) Ali Ekber Barmağış, "Özellikle sermayeden, hükümetten ve devletten bağımsız çalışmalar yapan, mücadele eden demokratik kitle örgütlerinin kontrol edilmesi, yönetiminin gasp

edilmesi, yöneticilerinin tutuklanması süreci son çıkarılan yasayla mümkün hale getirilmiş oldu" dedi.

Başta TMMOB (Türk Mimar Mühendis Odaları Birliği), TTB (Türk Tabipler Birliği) ve TBB'nin (Türkiye Barolar Birliği) pandemi sürecinde siyasi iktidarın hedefi haline geldiğini belirtip, "Pandemi sürecinde halka sokağa

daha can alıcı" ifadelerini kullandı.

Yoleri, İHD'nin merkez dışındaki şube faaliyetlerinin de bu yasayla durdurulabileceğini belirterek "Halkın 'Hiç kimse yoksa İHD var' güvenini yıkmak istiyorlar. Her anlamda ciddi sorun kaynağı olan bu yasa tüm bu nedenlerle veto edilmeli" dedi.

Bayraklarımız Elden Ele...

Ocak Ayı Şehitleri Ölümsüzdür!

Özgür günler uğruna zaferi adımlamak ve ona ulaşmak, sınıf mücadelesine girmiş her devrimcinin, her militanın vazgeçilmez isteğidir. Bu uğurda ödenen her bedel, verilen her şehit, günümüze dek uzanan bir zincirin halkalarını oluşturmaktadır. Geleceğe uzanan bu zincirde birbirine kopmaz bağlarla bağlı her bir halkada; bütün ömürleri devrime adanmış, yaşamları sayısız fedakarlık ve zengin mücadele deneyimleriyle dolu, isimleri, mücadele deneyimleri gazete sayfalarına sığmayacak kadar çok yüzlerce değerimiz vardır...

Dünyada yeni bir çağ açan Büyük Ekim Devrimi'ne bizzat katılan, Mustafa Suphi, ülkemizde Komünist Partisinin kurucusu ve ilk önderidir. O dönemler işgal altında olan Anadolu'da emperyalist işgale karşı mücadeleyi, sosyal kurtuluş mücadelesiyle birleştirmek için 14 yoldaşıyla birlikte ülkeye dönerken Kemalistler tarafından katledildiler. Böylelikle ülkemiz emekçi halkı proletarya önderliğinden mahrum bırakılmak istendi.

Mustafa Suphi TKP'si bugün Proletarya Partisi şahsında yaşıyor. 24 Nisan 1972'de İbrahim Kaypakkaya ve yoldaşları tarafından yeniden kurulan Komünist Partisi de tıpkı Mustafa Suphi TKP'si gibi kısa sürede önemli

topraklarına tohum oldu. Ardından çatışma alanından yaralı olarak kurtulan Parti kurucusu komünist önder İbrahim Kaypakkaya, 29 Ocak 1973'te tutsak düşerek 18 Mayıs'ta Diyarbakır işkencehanelerinde kat-

ni daha savaşın içinde şehit verdi. 1981 Eylül'ünde Süleyman Cihan işkencede katledildi. 1987 Mayıs'ında Kazım Çelik destansı bir çatışmada Elazığ Palu'da şehit düştü. Yine 1997 Kasım'ında Mehmet Demirdağ Tokat'ın Ese Yaylası'nda bir direniş destanı yaratarak silah elde toprağa düştü.

Günümüze kadar yüzlerce militanını ve kadrosunu savaşın içinde şehit veren Proletarya Partisi, şehitleri anmanın; onların mücadele deneyimlerinden öğrenmek, savaşı onlardan devralarak daha da yükseltmek demek olduğundan yola çıkarak 1978'de yapılan 1. Konferans'ında her yılın Ocak ayının son haftasını "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etti.

Her Ocak ayının son haftasında parti ve devrim şehitlerini; dağlarda, fabrikalarda, emekçi semtlerde, okullarda kısacası hayatın her alanında daha bir coşkuyla anıyor, onlardan öğreniyor, geleceği adımlıyoruz.

Bir Partizan Okuru

kayıplar verdi: Dersim dağlarında faaliyet yürüten Proletarya Partisi militanları Vartınik Mirik mezrasında ilk büyük kayıplarını verdiler. Tarihin o durdurulamaz akışı devam ediyordu Parti üyelerinden Ali Haydar Yıldız, 24 Ocak'ta doğduğu Dersim

ledildi. 25 Ocak 1973'te İstanbul'da şehit düşen Meral Yakar, Proletarya Partisi'nin ilk şehidi olarak tarihteki yerini aldı.

Proletarya Partisi İbrahim Kaypakkaya'dan sonra üç genel sekreteri-

Partisi üyesi ve Siyasi Komiseri **İhsan Şimşek** ve Proletarya Partisi üyesi **Muharrem Kaya** şehit düştüler.

Mustafa Suphi: 28 Ocak 1921 gecesini TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı, faşist Kemalist diktatörlük tarafından Karadeniz açıklarında katledildiler.

Meral Yakar: 25 Ocak 1973'te bir evde meydana gelen kaza sonucu yaralanan Meral Yakar, kendisini tanıyan polisler tarafından işkenceye alınarak Proletarya Partisi'nin ilk kadın şehidi olarak ölümsüzleşti.

Ali Haydar Yıldız: 24 Ocak 1973'te Dersim Vartınik'te İbrahim Kaypakkaya ile birlikte kaldıkları köm bir ihbar sonucu düşman güçlerince sarılır. Kaypakkaya'nın yaralandığı bu çatışmada Ali Haydar Yıldız, TKP/ML'nin ilk şehidi olarak ölümsüzleşmiştir.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Selahattin Doğan: 1954 yılında Sinop'ta dünyaya gelen Selahattin Doğan, 1975 yılında devrimci düşüncelerle tanıştı. Kısa sürede Proletarya Partisi içerisinde örgütlenerek askeri faaliyetler yürüttü. Birçok kamulaştırma ve cezalandırma eyleminde imzası olan Selahattin Doğan, 5 Ocak 1978'de İstanbul Haznedar'da gittiği bir randevuda tesadüfen başka bir örgütün yaptığı kamulaştırma eyleminden dolayı polis tarafından farkedilince çatışmaya girdi. Bacağından yaralanan Selahattin Doğan, yaralı olarak gözaltına alındı ve 2 Şubat

1978'de işkencede katledildi.

Mehmet Düzen: 1955'te Dersim'de dünyaya gelen Mehmet Düzen, gençlik yıllarında çevresindeki devrimcilerin de etkisiyle devrimci düşüncelere sempati duydu. 12 Eylül 1980 sonrası profesyonel gerilla faaliyeti yürütmeye başladı. 5 Şubat 1981'de Mazgirt'te devlet güçleriyle çıkan çatışmada şehit düştü.

Salih Güneş: 1976'da Tarsus'ta bir fabrikada montajcı olarak çalışan Salih Güneş, fabrikadaki siyasi faaliyetlerinden dolayı uzaklaştırıldı. 1978'de Proletarya Partisi saflarına katıldı. 12 Eylül

sonrası gözaltına alınarak çeşitli işkencelerden alınıp akı çıktı. Hapishaneden çıkar çıkmaz gerilla bölgesinde faaliyete başladı. 1 Şubat'ta Dersim'den yeni görev alanı olan Çukurova'ya giderken geçirdiği bir trafik kazası sonucu yaşamını yitirdi.

Yunus Koç: Kars'ta dünyaya gelen Yunus Koç, Proletarya Partisi saflarında mücadele yürütürken 2 Şubat 1979'da Ardahan'ın Ölçek köyünde jandarmalar tarafından katledildi.

Kerim Yaman: Proletarya Partisi saflarında mücadele yürüten Kerim Yaman, 23 Ocak 1975'te ölümsüzleşti.

YUSUFELİ ŞEHİTLERİ

24 Ocak 1994 tarihinde Halk Ordusu gerillaları ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada Halk Ordusu komutanlarından **Erhan Öztürk ve Hasan Özdoğan** ile Proletarya

Haberin başlangıcı 24. sayfadadır

Elazığ'da ölümsüzleşen Armenak Bakır'ın ablası Süslü Bakır, kardeşi Armenak'la, Hrant Dink'le, Manuel Demir'le gurur duyduğunu belirterek, "Anıları her gün benimle, aklımdan hiç çıkmıyor. O hüzünlerin içinde boğuluyoruz... Her zaman Orhan'ın yanında oldum ve saygı duydum. Sadece onlara değil mücadeleye ömürlerini adanmış herkese saygı duyuyorum. Hrant ve Orhan karşımda duruyor onlara bakıyorum. Hepsi bir halk mücadelesi yaptı ve bize öğretti. Yolumuzu aydınlattılar. En güzel yaşama şeklini onlar yaptı, onlar değerlendirdi. Keşke bizde onlar gibi olsaydık. Ölünceye kadar kavgaya devam ettiler" dedi.

Proletarya Partisinin 1978 yılında ocak ayının son haftasını "Devrim ve Komünizm Şehitlerini Anma Haftası" olarak ilan etmesinden bu yana tüm alanlarda şehitlerimizi anıyor, şehit ve tutsak ailelerimizi selamlıyoruz.

"ŞEHİTLERİMİZİ ANIYOR, MÜCADELELERİNİ OMUZLUYORUZ"

Parti ve devrim şehitlerini anma haftası çalışmalarına başladıklarını belirten Tarsus Partizan çalışmaları şöyle aktardı: "Tarsus'ta bulunan şehit ve tutsak ailelerimiz başta olmak üzere tüm ailelerimizi ve okurlarımızı ziyaret ederek ocak ayı anma çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Pandemi bahane edilerek tedbir adı altında

uygulanan yasaklamalarla birlikte tüm demokratik taleplerimizin tırpanlandığı bu süreçte hiçbir yasaklamanın halka gitmemize ve örgütlememize ve şehitlerimizi anmamıza engel olamayacağı bilinciyle çalışmalarımızı yapıyoruz.

Gerçekleştirmiş olduğumuz ziyaretlerde ailelerimiz içinden geçtiğimiz sürecin çok yönlü sorunlarından bahsederek 'tedbir ve önlemlerin işçi ve emekçiler için geçerli olmadığını, işçilerin hiçbir güvenlik önlemi alınmadan çok daha uzun süreler, ağır koşullarda çalışmaya devam ettiğini', 'devletin halkın sağlığı diye bir derdinin olmadığını' söyledi. Böylesi zamanlarda onlarla olmamızın çok önemli olduğunu vurgulayan ailelerimiz krizin yükünün halka yüklemeye çalışıldığından bahsetti. 'Zamlar, vergiler, artan işsizlikle birlikte yaşam pahalılığının ise önü alınamaz bir boyuta ulaştığını' söyleyen ailelerimize örgütlenmekten başka çıkar yolun olmadığını anlatırken 'Şehitlerimizin yürümek zorunda olduğumuz yolu bize gösterdiğini onların daha örgütlü daha iddialı mücadelemizle yaşayacaklarını bu mücadeleyi ancak ailelerimizle, okurlarımızla, halkımızla birlikte büyütebileceğimizi ifade ederek" Ocak ayının önemine vurgu yaptık. Şerzan, Nubar, Rosa, Özgür, Asmin, Muharrem ve Deniz yoldaşlar şahsında tüm devrim şehitlerini anmanın önemine ve onların mücadeleleri üzerine yaptığımız sohbet ve tar-

tışmalarla geçen çalışmalarımızı ısrarlı şekilde sürdüreceğiz."

TUTSAKLAR PARTİ VE DEVRİM ŞEHİTLERİNİ SELAMLADI

"Bir defa daha belirlediğimiz hedefe varmamızı engellemek isteyenlerin çabaları boşunadır. Bildiğimiz yolda, yürüyüşümüzü kararlıca sürdürmeye devam edeceğiz.

Devrim mücadelesinin engin denizine bütün varlığımızla atılıp, Demokratik Halk Devrimi hedefine varmak için adımlarımızı sıklaştıracağız. Attığımız her adım bizi devrim mücadelesine daha da yakınlaştırmalıdır.

Proletarya Partisi'nin '71 devrimci kopuşu ile ülkemizde başlattığı mücadelenin 49. yılına giriyoruz. 2020 yılında Proletarya Partisi'nin gerilla alanındaki önder kadrosu Nubar'ı, komutanları Özgür ve Deniz'i, savaşçıları Şerzan, Asmin, Rosa ve Muharrem'i ölümsüzlüğe uğurladık. Bu kayıpların ağırlığını yaşıyoruz, hissediyoruz. Bu bir yakarış değil, başkaldırı ve direniş manifestosudur.

Bu manifestoyu sınıf mücadelesi tarihine yazan yoldaşlarımızın bayrağı bugün bizlerin ellerindedir.

Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür, Halk Savaşçıları ölümsüzdür!"

Silivri Hapishanesi'nden Bir Tutsak Partizan

*Yoldaşım,
sürülmüşsün,
yüreğimin namlusuna
Korkma!
Dokun sevdamızın tetiğine
Soğutmayalım kavgayı
ve bölüşelim kavgayı
Ne bir eksik ne bir fazla,
Eşitçe paylaşalım
Yüklediğimiz yaşamı
Farklı akıllardan
yaşanabilir bir dünya için
Elimizdeki nasırları,
Dilimizdeki türkülere yâr edelim
çoğaltalım gülüşlerimizi
emek verelim,
ve alinterimizden yudumlayalım
zaferimizi
durma! çek tetiğini sevdamızın
Binlerce yılın zulmü,
Yıkılsın sarayları,
ve dağılsın bu karanlık,
bu vahşi katliam
yıkılsın zindanlar bilincimizin
duvarlarından
haydi durma!
ateşle yüreğinin tetiğini
Haydi çek tetiğini sevdamızın,
Çoğalsın en güzel yerinden
Yaşamın...
Bir Tutsak Partizan*

BEŞLER KAVGAMIZIN SÖNMİYEN MEŞALESİDİR!

2011'de Şubat'ın soğuşunu, baharda hissetmiştik yüreklerimizde...

Beş kızıl karanfil yaktı yüreklerimizi...

Kuşkusuz her biri yıldız olup kayan, sonsuzluğa uğurladığımız yoldaşlarımızın acısı, yüreklerimizdeki sızısı bir başka yoğun oluyor. Her birinin gidişi, erken bir gidiş bizim için... Beşlerimizin, beş kadın yoldaşımızın, komutanımızın bedeninin aramızdan ayrılışı ise çok daha erken, ağır ve acı geldi bize, hepimi-

ze. Çünkü onlar dik başların asi yürekleri, onurlu duruşlarıyla kavgada özgürleşmenin adıydılar.

Zorlu ve onurlu gelecek yürüyüşümüzün işçisi, mimarı, yol gösteren öğretmeniydiler. Kadının ve insanlığın kurtuluşu için kavgada, partide, kadın olarak önderleşmenin, komutanlaşmanın sembolüydüler Dersim'in karanfilleri... Kavgamızın özgürlüğe kanat çırpan kartallarıydılar. Onlardan daha çok şey öğrenecektik. Bizlere,

partie, kavgaya ve halkımıza daha çok şey katacaklardı. Kuşkusuz gidişleri, zamansız ve erken oldu.

Bıraktıkları yerden yoldaşları, tıpkı onlar gibi mücadelenin tüm ateş çemberinden geçecek ve tıpkı onlar gibi mücadelenin en ön safında olmaya devam edecekler. Bizler de zindanlardan yoldaşlarımızın sesine ses, mücadelesine mücadele katacak ve beş kızıl karanfilimizin anılarını içimizde hep ateş olarak saklayacağız.

Bir Partizan

"Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" Aile Ziyaretleri İle Devam Ediyor

HABER MERKEZİ- Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri'nin "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" çalışmaları İstanbul, Dersim, Elazığ ve Mersin'de aile ziyaretleri ile devam ediyor.

İstanbul'da Okmeydanı ve Sarıgazi,

Elazığ'da Karakoçan ve Mersin'in Tarsus ilçelerinde aile ziyaretleri ve sticker çalışmaları ile devam ediyor.

PŞTA, Okmeydanı'nda Polat İyit ve Armenak Bakır'ın aileleri, Karakoçan'da Hasan Hakkı Erdoğan'ın ailesi ile Sarıgazi, Esenyurt, Dersim

Ovacık, Merkez ve Mersin Tarsus'ta Proletarya Partisi şehitleri ve devrim şehitlerinin aileleri ile tutsak ailelerini ziyaret etti.

Ziyaretlerde Halk Savaşçıları'nın anıları ve mücadelelerine sahip çıkma vurgusu yapılırken, ailelerin, "önce

evlatlarımızı savunuyorduk şimdi onların fikirlerini" şiarını örnek almaları gerektiği ifade edildi.

"HER ZAMAN YANINDA OLDUM VE SAYGI DUYDUM"

Haberin devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

en yenedemokrasi12.net

em yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli
Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20